

BIBELSK

TRO

1

 /2017

Fritt, uavhengig tidsskrift på evangelisk-luthersk grunn

26. årgang

www.bibelsk-tro.no

I dette nummeret:

- Forferdes ikke!
- Møte med Gud i evangeliet
 - Kan evolusjonslæren forenes med kristen tro?

PÅ BIBELENS STIFTELSE GRUNN

utgir tidsskriftet Bibelsk Tro

Formål og grunnlag:

Stiftelsens formål er å fremme bibeltro kristendomsforståelse etter Guds Ord på den evangelisk-lutherske bekjennelsesgrunn. Stiftelsen skal på det grunnlag som er nevnt nedenfor ved litterær virksomhet og på andre tjenlige måter hjelpe til å utbre bibelsk forkynnelse og lære, slik at evangeliet kan nå ut til menneskene og nådegavene få sin naturlige funksjon. Likedan vil en vurdere religiøse og åndelige strømninger, bevegelser, tidsaktuelle tanker, ideologier og tiltak i lys av Skriften.

Grunnlaget for stiftelsens virksomhet er den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og Jesu og apostlenes skriftsyn, dvs. Skriftens vitnesbyrd om seg selv. Bibelen er Guds Hellige Ord, gitt ved den Hellige Ånds inspirasjon, troverdig og urokkelig, helt igjennom Guds Ord gitt i menneskelig språk.

Bibelens ord – slik det opprinnelig ble gitt – er uten feil og selvmotsigelser i alle sine uttalelser når det forstås i samsvar med dens egne forutsetninger. Skriftens ord må tolkes ved Skriften selv. Bibelen er Guds åpenbaringsord, gitt oss som veiledning til frelse og evig liv. Den er den eneste, sanne og fullt ut tilstrekkelige, klare og absolutte autoritet og norm i alle spørsmål som angår kristen tro, lære og liv.

Den evangelisk-lutherske lære som er nedfelt i Den norske kirkes bekjennelses-skrifter er i samsvar med Skriften og følgelig bekjennelsesgrunnlag for stiftelsens virksomhet. Sentralt i denne lære står overbevisningen om "Skriften alene", "rettferdiggjørelsen ved tro på Kristus alene" og den evangeliske kirkeforståelse som legger vekt på det alminnelige prestedømme og nådegavehusholdningen.

Styret:

Pensjonert lektor/cand. theol. Olav Hermod Kydland (formann), baker Erik Nordbø (nestformann), avd.leder Olav Stokka, tømrer Jostein Vedøy og eiendomsmegler Edvard Jekteberg.

Varamenn: Pensjonert adjunkt Gunnar Holth, pensjonert prosjektleder Livar Wetteland, pensjonert vaktmester Dagfinn Natland.

Rådet:

Pensjonert lastebilsjåfør Tor Landro, pensjonert lektor/cand. theol. Arvid Joramo, næringsdrivende Eivind Nilsen, pensjonert vaktmester Dagfinn Natland, byggmester Bernhard Sunde, pensjonert stålverksarbeider Kjell Magnor Kvalvåg.

Faste medarbeidere i Bibelsk Tro:

Forkynner Kjell Dahlene, adjunkt Gunnar Holth, tidl. kretssekretær Erik Høiby, rektor Finn-Widar Knutzen, juridisk rådgiver Jan Andre Aasmundtveit, ekspeditør Immanuel Fuglsang (Danmark), pastor Henric Staxäng (Sverige), tømrer Eivind Ydstebø.

BØNNEVAKT FOR NORGE

Ønsker dere bønnesedler tilsendt, skriv til:

Bønnevakt for Norge,
Postboks 67,
4349 Bryne

**BIBELSK
TRO**

*Fritt, uavhengig
tidsskrift på evangelisk-
luthersk grunn*

Redaksjon:
Eivind Gjerde
Olav Hermod Kydland

**Redaksjons- og
ekspedisjonsadresse:**
Postboks 67, 4349 Bryne
olav.kydland@lyse.net

Internett:
www.bibelsk-tro.no
btpost@bibelsk-tro.no

Abonnement og gaver:

Persokkrossen 3
4046 Hafrsfjord
Postgiro: 0530.04.87884
Bankgiro: 3290.07.77786
Dansk postgiro: 2509350
Dansk bankkonto:
9570 2509350

Svensk postgiro: 106 4551-3
Kasserer: Edvard Jekteberg
Tlf: 51 55 02 48

Utkommer 6 ganger i året.

Årsabonnement:
Norge og Norden kr. 180,-
Til andre land kr. 210,-
Skoleungdom kr. 160,-

Bibelsk Tros kassetjeneste
Tlf: 51 68 90 31

*Redaksjonen er ansvarlig for
alt som kommer fram i leder-
spalten.*

*Konkrete synspunkter forøvrig
står de respektive forfattere
ansvarlig for.*

*Red. deler nødvendigvis ikke
alle disse, men er ansvarlig
for at ikke noe bryter
med stiftelsens formål og
grunnlag. Unntak fra dette
kan være ytringer i klipp- og
leserbrevspalten.*

*Ettertrykk kan skje ved
kildeangivelse.*

Layout: Jarle Goa

Trykk: Gunnarshaug Trykkeri
Tlf: 51 82 62 07

Forferdes ikke!

Leder. Av *Olav Hermod Kydland* 4

Herrens tjener, Josef

Andakt. Av *Hans Erik Nissen* 5

Jeg tenkte, Christian Ludwigs 1877-1930

Sang. Av *Gunnar Holth* 6

Gud søker etter frukten

Bokklipp. Av *Ole Hallesby*..... 7

Et godt rykte

Trossannhet. Av *Erik Høiby* 7

Hvorfor falt noen fra Jesus?

Bokklipp. Av *Hans Erik Nissen* 8

Guds folk på vandring

Bokklipp. Av *Carl Fr. Wisløff* 9

Ditt kristenliv og helliggjørelse

Bokklipp. Av *Adolph Saphir* 13

Til deg, mor

Dikt. Av *Trygve Bjerkrheim* 14

Møte med Gud i evangeliet

Bibelforum. Av *Peter Olsen* 14

I likestillingens navn (Merete Hodne saken)

Fra troens slagmark. Av *Per Haakonsen* 20

”Jeg hviler i nåden”

CD-melding. Av *Finn-Widar Knutzen* 22

Kan evolusjonslæren forenes med kristen tro?

Aktuelt emne. Av *Axel Lundholm Saxe* 22

Forsamlingar og forkynning, synd og gudsbilete

Bladklipp Av *Johannes Kleppa* 24

Kjønnsnøytrale ekteskap og troen på sannheten

Bladklipp. Av *Kjell Skartveit* 27

*”All ære og pris, du slaktede Lam,
som villig har båret min synd og min skam!
Deg priser mitt hjerte, min ånd og mitt blod,
snart skal jeg få se deg, min Frelsermann god.”*

(Ukjent norsk forfatter. Nr 389 v. 4 i Sangboken)

Forferdes ikke!

AV OLAV HERMOD KYDLAND

"La ikke deres hjerte forferdes! Tro på Gud, og tro på meg." (Joh 14,1)

Jesus trøstet sine disipler med at de ikke skulle forferdes, men tro på Gud Fader og hans enbårne Sønn, Jesus Kristus. Ikke bare til sine daværende disipler sa han dette, men til alle sine barn gjennom historien like til oss som lever i dag.

Det er mange ting vi kan forferdes over i denne verden som ligger i det onde hvor "denne verdens gud" gjør alt som han kan for å ryste verdens barn og føre dem til fall.

I noen land forfølges de kristne, de blir diskriminert, anklaget for mange ting eller forfulgt, både psykisk og fysisk og fengslet. Ja, mange må også bøte med livet fordi de vil tilhøre og bekjenne Den treenige Guds navn. Den kristne kirke har ikke før opplevd så mange martyrer omkring i verden som i vår tid. Hver time drepes kristne på grunn av sin tro på Jesus Kristus.

Andre steder opplever de kristne forføring på mange forskjellige og listige måter. *"Satan selv skaper seg jo om til en lysets engel"* (2 Kor 11,14), for å prøve å lokke Guds barn til å si farvel til Herren Jesus Kristus. Dessverre så lykkes han mange ganger med sine forførende metoder. Mange får denne verden og ting i verden kjær og svikter Herren Jesus. Vi er i dag vitne til et stort frafall fra Herren.

Gud skal ha takk at fremdeles er det en del som ikke har bøyd kne for "Ba'al", men som vil tjene Gud. Det er viktig at vi lever og ånder i Ordet og lar oss holde fast ved det samme som de første kristne gjorde: *"De holdt urokkelig fast ved apostlenes lære og ved samfunnet, ved brødsbrytelsen og ved bønnene."* (Apg 2,42)

Det er livsviktig at vi holder fast ved Guds hellige og inspirerte ord. Det er Den treenige Gud som taler til oss gjennom sitt ord. Det er Guds Hellige Ånd som er Bibelens egentlige forfatter. Han brukte profeter, apostler og andre til å bringe

Ordet i et menneskelig språk. Følgelig må vi la Ordet dømme oss og ikke som i moderne teologi, som ved hjelp av den historisk kritiske metode opptrer som dommer og herre over Skriften.

Dette har fått forskjellige utslag både på det dogmatiske og etiske området. Noen vil ikke godta Bibelens lære om Jesus Kristus, men danner seg sin egen kristus som ikke kan frelse. Andre fornektet Jesu Kristi forsoning, og noen forkaster Bibelens lære om fortapelsen.

På det etiske område har mange gjort opprør mot Guds bud. Vi kan for eksempel tenke på abort (fosterdrap) og "enkjønnet ekteskap".

Thoralf Gilbrant skriver blant annet om abort: "I Guds øyne er livet hellig og ukrekelig. Mennesker er skapt i Guds billede, og den som forgriper seg på menneskelivet, rammes uvegerlig av Guds dom. *"En manndraper har ikke evig liv i seg."* (1 Joh 3,15) Og manndraperens sted skal være sjøen som brenner med ild og svovel, (Åp 21,8). Den morder som ikke omvender seg og gjør alvorlig bot for sin ugjerning, går evig fortapt.

Ingen mordgjerning er vel mer opprørende og avskyelig enn mord på disse som står en nær, og på slike som er hjelpeløse. Derfor er fostermord en av de mest redselsfulle ugjerninger et menneske kan begå. Dette å søke opp det lille barnet i morslivet for å drepe det er en uhyggelig, planlagt udåd i Guds øyne." (Fra "Tidens tegn" Del 1)

Når det gjelder "enkjønnet ekteskap", så vedtok Stortinget i 2009 den nye kjønnsnøytrale ekteskapsloven. På Kirkemøtet i april 2016 vedtok flertallet av delegatene at det skulle utareides liturgi for "enkjønnet ekteskap" i 2017. Med andre ord vedtok Kirkemøtet å gå imot Guds hellige ord. Det er synd og opprør mot Den treenige Gud. Kirkemøtet kunne ikke argumentere ut fra Bibelen for dette nye synet, tvert imot sier Skriften at homofile forhold er

”skammelig utukt” (Rom 1,27) og at de som lever på den måten ikke skal arve Guds rike (1 Kor 6,9-10). Til tross for at Skriften er entydig og klar i dette spørsmålet, så vedtok Kirkemøtet at det skal utarbeides liturgi for ”enkjønnnet ekteskap”. Det er opprør mot Den treenige Gud og hans livslover for menneskene.

Hans Erik Nissen sier: ”Mange går evig fortapt, fordi de ikke ville adlyde Gud. Å ringakte Guds bud er det samme som å ringeakte Gud selv. Guds bud er Guds vilje, og den kan en kristen ikke bare følge når han finner budet rimelig. Guds bud er ikke forslag, men Guds levende ord. Er ikke loven alvor for deg, er ikke nåden det heller.” (Fra ”Ett er nødvendig” 24. november). (Se Joh 14,15,21; 1 Joh 5,3!)

Følgelig må vi rope ut og advare alle som gjør opprør mot Guds bud, det vil si Guds vilje. For på dommens dag skal bøkene bli åpnet hvor den enkeltes gjerninger er nedskrevet. Da

gjelder det om at vårt navn er skrevet i Livets bok, hos Lammet.

Men du som har tatt imot frelsen i Jesus Kristus trenger ikke være redd eller bli forferdet. For Jesus vil føre oss ”frelst over fjorden.”

La oss imidlertid, mens vi venter på Herrens komme, legge vekt på samfunnet med andre troende, trøste og be for hverandre og ta del i Herrens nattverd til syndenes forlatelse og evig liv. For snart er stedet, som Jesus skal gjøre i stand for oss, ferdig i Guds himmel, og da kommer Jesus igjen for å hente sine. La oss se fram til den dagen og glede oss over det sangeren uttrykker på denne måten:

”Tenk, når de skinnende porter Åpnes for bruden engang!

Tenk, når vår Frelser oss favner Hjemme blant englenes sang!”

Da skal vi få synge Lammets pris i evigheten lang. □

Herrens tjener, Josef

AV HANS ERIK NISSEN

”Han tok Josef og satte ham i fengslet, der hvor kongens fanger satt lenket, og han ble sittende der i fengslet. Men Herren var med Josef”.

(1 Mos 39, 20-21)

Josef var ikke i tvil om hva han var verdt. To ganger var han blitt solgt. Først til de midjantiske handelsmennene, og deretter til Potifar. Josef var blitt en handelsvare. Men det som var verre var at han ble forkastet av sine egne brødre. De tålte ikke å se ham.

Var ikke Josef prøvet hardt nok? Hvorfor skulle han i fengsel? Han var uskyldig. Kunne ikke Gud skånet ham?

Det kunne Gud, men han ville ikke. Josef skulle lære Gud å kjenne, som går inn gjennom lukte dører. Og så skulle han lære å si ja til Gud i alt det han gjør.

Gud vil at du skal lære ham å kjenne gjennom det du ikke forstår. Når dine tanker har arbeidet seg trett og du gir opp å finne en forklaring, da kommer Herren til deg gjennom sitt ord og gir deg hvile.

Hva kan sammenlignes med hvilen hos Jesus midt i det du ikke kan forstå?

I nøden lærer du å regne med Jesus midt i alt og på tross av alt.

Du kan ikke lese beretningen om Josef uten å legge merke til at han har så mange felles trekk med Jesus. Jesus vant skikkelse i ham. Det er gjennom den prøvede tro at Jesus lyser,

Det er mørkt i trengselen, men det er også lyst. Der hvor Gud er der er lyset. Der kan du vitne: Gud er god. Alltid god.

Aldri har det vært så mørkt som langfredag. Aldri har Guds godhet vært større. Da ga Gud

deg offerlammet, som sonet alle dine synder. I nødens mørke lyser Jesus og gjennomgløder din sjel med kjærlighetens varme.

Mist ikke motet når Gud tar alt fra deg. Kanskje opplever du din sjel som et opprørt hav. Men Jesus kan få bølgene til å legge seg. Når han kommer til deg og åpenbarer seg for deg, da er

du rik midt i din fattigdom. Og han vil komme. Han kan ikke glemme sine. Underveis kommer han først når vi har ventet lenge og tilsynelatende forgjeves. Glem ikke Guds ords forsikring: Jesus kommer i den siste nattevakt og viser deg sin godhet. □

Christian Ludwigs 1877-1930

AV GUNNAR HOLTH

Jeg tenkte

*Jeg tenkte jeg visste hva kjærlighet var,
jeg trodde jeg selv var god.
Så stod jeg en dag for en korsfestet mann
hvis vunder dryppet av blod.*

*Jeg hørte han bad for den bøddel-flokk
som naglet til korset ham fast.
Da var det som dypest i hjertets grunn
en kilde av tårer der brast.*

*Jeg knelte så stille ved korsets fot,
så bitre tårene fløt.
Da så jeg meg selv med et iskoldt sinn,
en synder i dypeste nød.*

*Han sonet den straff som jeg hadde fortjent,
men selv han dog syndet ei.
Da hvisket jeg til ham: – Forbarm deg mildt
og be du også for meg.*

*Han bøyde sitt hode imot meg så tyst,
den arme korsfestede mann,
og sagde: – I dag skal du være for visst
med meg i de levendes land!*

*De falt med sin fred over hjertet ned,
hans munns velsignede ord.
Min synd har jeg sett og min Frelser jeg fant!
I de levendes land jeg nu bor!*

Prest i København i flere år. Ble biskop i Aalborg 38 år gammel.

Mistet tidlig sin kone og sitt eneste lenge etterlengtede barn.

Siste del av sitt liv led han av en ondartet og uhelbredelig sykdom.

Kalte seg selv en ”dødsensplyndret mann”.

Fra barndommen hadde han stor kjærlighet til salmediktning, og da sorgene kom, førte denne

kjærlighet ham dypere inn i salmenes innhold.

Gav ut flere fine salmestudier. Gav ut en liten diktsamling: ”Sang i lenker”. I denne står ”Jeg tenkte....” I et av sine dikt skildrer han seg selv slik:

”En stakkars synder, fordømt og fortapt,
seg selv og andre en gåte,
om ikke Gud Fader som verden har skapt,
og hans Sønn, hadde frelst meg av nåde!” □

Gud søker etter frukten

AV OLE HALLESBY

”Han sa da til vingårdsmannen: Se i tre år har jeg nå kommet og lett etter frukt på dette fikentreet, men ikke funnet noe. Hogg det ned. Hvorfor skal det stå her å utarme jorden?” (Luk 13,7)

Her sier Jesus noe av det som foregår i himmelen ved et årsskifte. Samtalen dreier seg om oss.

Ønsker du å vite hva de sier der oppe om deg?

Den gang du ble omvendt, ønsket du det. Intet var deg da mer maktpåliggende enn å vite hva Gud mente om deg.

Og ingen frykt var i Herrens øyne så velbehagelig som denne din ydmyke trang til å se sannheten inn i øynene. Du ville vite alt det i ditt liv som Gud hadde imot.

Ja, dette var den første kjærlighets gode frukt.

Herren er i dag ute og ser etter frukt.

Du kan nok peke på mye som har vokst siden den første tid. Dine nådegaver, din kristelige innsikt og erfaring, din dyktighet i kristelig arbeid.

Og likevel, Gud søker frukten under disse blad.

Han leter etter din første kjærlighet.

Er det synden som i dag driver deg inn for Guds ansikt?

Gråter du over din synd i lønnkammeret? Er ikke synden lenger din daglige smerte? Er ikke Kristi kors lenger ditt kjæreste sted?

Hva skal jeg gjøre? spør du.

La meg først si deg hva Jesus gjør. Han ber for deg, du ufruktbare tre. Du hadde fortjent å bli hugget ned. Men Jesus ber. Og frukten av hans bønn holder på å gro i ditt hjerte: sannhetens erkjennelse.

Og nå skal jeg si deg hva du skal gjøre. Si ham sannheten, at du er kald og død. Og legg deg på ny under hans kors. Med den salige frukt, at du nå kjenner din egen hjelpeløshet, men også Kristi frelseskraft litt dypere enn før.

(Fra ”Daglig fornyelse” 31. desember. Sambåndet forlag) □

Et godt rykte

AV ERIK HØIBY

”Og ryktet om ham kom ut til hvert sted i omegnen.” (Luk 4,37)

Et rykte forbinder vi som regel med noe negativt. Av erfaring vet vi at rykter, løse rykter, skal en ikke feste noe særlig lit til. Men det finnes også rykter med positivt fortegn, og vi står overfor et slikt i andaktsordet idag. Det er et rykte om Jesus Kristus.

Under en synagogegudstjeneste i Kapernaum, der Jesus talte Guds Ord med stor myndighet, skjedde det noe som vakte oppsikt. En mann blant tilhørerne var besatt av en uren ånd,

forteller Lukas. Under forkynnelsen av Guds Ord gir ånden seg til kjenne. Jesus driver imidlertid den urene ånden ut av mannen og setter ham fri. Og så står det: *”Da kom det forferdelse over dem alle, de samtalte med hverandre og sa: ”Hva er dette for et ord? Med myndighet og kraft befaler han de urene ånder, og de farer ut!”* (Luk 4,36)

Et rykte kan i mange tilfeller bare være løse ord. Ord uten reelt innhold. Derfor bør en ikke feste lit til alt en hører. ”Tro ikke alt du hører, si ikke alt du vet! Så sparer du mange bærer i sinn og samvittighet!” sier et gammelt ordtak.

Når det derimot gjelder ryktet om Jesus Kristus, så er det noe helt spesielt ved det. For det stemmer alltid. Hvordan skal jeg bli overbevist om at ryktet om Jesus taler sant? Da må du gå til Guds ord og lese hva det sier om Jesus Kristus, Guds enbårne Sønn. Han er *"veien, sannheten og livet"*. Ingen kommer inn i Guds rike uten ved han, for det er ikke gitt noe annet navn under himmelen som vi kan bli frelst ved. (Apg 4,12)

I din umiddelbare nærhet finnes det sikkert også mennesker, som du har tillit til og som bekjenner Jesus Kristus, som du kan gå til. Åpne deg for vedkommende! De vil sikkert kunne

fortelle deg hvem Jesus er, og hva han har gjort for deg. Men det viktigste er at du leser Guds ord og ber om at Guds Ånd må åpne det for deg. Ordet vil nok i sin tid skape tro og overbevisning i ditt liv.

Til slutt vil jeg minne deg om det som Jesus sa til mennesker som en gang sto der usikre, skeptiske og spørrende: *"Om noen vil gjøre hans (Guds vilje), da skal han kjenne om læren er av Gud, eller om jeg taler av meg selv"*. (Joh 7,17) Gå til Jesus med alle ting, for han vil ta seg av deg. Da skal du erfare hva profeten sier: "Og dere skal søke meg, og dere skal finne meg når dere søker meg av hele deres hjerte." (Jer 29,13) □

Hvorfor falt noen fra Jesus?

AV HANS ERIK NISSEN

"Derfor må vi så meget mer holde fast på det vi har hørt, så vi ikke skal drive bort fra det". (Heb 2,1)

Det er mange forhenværende kristne. Du kan ikke møte dem uten å undres: Hvorfor falt de fra?

De fleste begynner med å gli før de faller. Det er få som bevisst bestemmer seg for at de ikke lenger vil ha Gud til Far og Jesus til forsoner og Frelser. Frafallet kommer langsomt og fører etter hvert nesten umerkelig den kristne bort fra Jesus.

Først skjer frafallet på den indre front. Man hører stadig Guds ord, men gir ikke akt på det.

Det vil si: Man tar det ikke til hjertet. Synden blir ikke erkjent og bekjent. At en synder blir rensert i Jesu blod, virker som noe fjernt og teoretisk.

Lyder et formaningsord, som peker på misforhold hos dem, overhører de dem. Livet får lov til å fortsett som det har gjort gjennom lang tid.

Kan vi undre oss over at en slik likegyldighet etter hvert vil få følger i det ytre? Kritikkk overfor

menigheten øker. De møter sjeldnere opp. Til slutt blir de borte.

Ja, slik er det gått mange.

Det hele begynte med at de ikke gav akt og holdt fast på det de hørte.

Jeg må leve i et nært forhold til Guds ord. Igjen og igjen vil det avsløre meg. Jeg må la meg ribbe for all egen rettferdighet; i Guds ords lys får jeg se fordervelsens avgrunn i meg selv.

Samtidig må Guds Ånd få gjøre Ordet om Jesus levende for mitt hjerte. At min stedfortreder og forsoner forlot himmelens herlighet for å frelse meg, må få gjennomgløde sjelen.

Jeg kan ikke leve uten å minnes at Jesu blod renses også min urene sjel for synd. Jeg lever av Ordet. Det er livets brød for min sjel. Jeg må gi akt på det. Jeg må holde fast på det jeg har hørt, så jeg ikke skal drive bort fra det – og dø.

(Fra "Ett er nødvendig" 19. november. Lunde forlag) □

Guds folk på vandring

AV CARL FR. WISLØFF

Vi skal ta for oss noen av tankene i Peters første brev. Her nærmer vi oss et nytestamentlig skrift som har bud til oss også i dag. Det tror vi jo at hele Bibelen har, men Peters første brev har en tone av håp og fortrøstning som er god å høre i en vanskelig tid. Her er nok grunnen til at mange kristne mennesker gjerne finner frem Peters første brev for å lese det, om og om igjen. Vi trenger denne tonen av freidig håp og tillit til Gud.

Den som har skrevet dette brevet, er altså apostelen Peter. Han oppgir Silvanus som medforfatter. Silvanus er Paulus' venn og medarbeider. I 2 Kor 1,19 er han nevnt sammen med Paulus' fortrolige venn, Timoteus. Her i vårt brev kaller Peter ham den trofaste bror, kap.5,12.

La oss nå se på det første verset i første kapitel. Det begynner med ordene: *"Peter, Jesu Kristi apostel."* Det er grunn til å stanse allerede ved dette uttrykket. Når Peter kaller seg Jesu Kristi apostel, så er det tydelig for å gi til kjenne med hvilken autoritet han nå tar til orde. Her skriver ikke hvem som helst, men en som av Jesus Kristus selv er kalt til å føre ordet på hans vegne. Vi husker at Peter, på vegne av de andre apostlene, avla den gode bekjennelse til Jesus: *"Du er Messias, den levende Guds sønn."* Det står i Mat kap.16. Og Jesus svarer da: *"For det er ikke kjøtt og blod som har åpenbart dette for deg, men min Far i himmelen. Jeg sier deg at du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge min menighet."*

Et annet sted sier Jesus til alle sine apostler: *"Den som tar imot dere, tar imot meg."* Mat10,40. Den siste kvelden han var sammen med dem, sa Jesus til disiplene, de som skulle være hans apostler og sendebud: *"Talsmannen, Den Hellige Ånd, skal lære dere alle ting, og minne dere om alt det som jeg har sagt til dere"*. Det finner vi i Joh 14,26. Altså, apostlene har Jesu egen myndighet. Vi tar imot apostlenes ord

som vi tar imot Jesu eget vitnesbyrd.

I Apostlenes gjerninger kan vi se hvilken autoritet disse menn hadde i menighetene fordi de var Jesu apostler. Slik var det også med Paulus, som var kalt direkte av Jesus til å være hans apostel. Han har jo fortalt inngående om det i de to første kapitler i Galaterbrevet. Den kristne menighet tar derfor imot det apostlene sier som om det var Jesu egne ord.

Så mye om brevets forfatter. Men hvem er det skrevet til? Vi leser i det første verset igjen, første kapitel: *"Til de utvalgte, de som er utlendinger og er spredt omkring i Pontus, Galatia, Kapadonika, Asia og Bitynia."* De stedene som er nevnt her, ligger i Lilleasia, og Peter kaller dem han skriver til, for utlendinger. Ved første øyekast kunne en da tenke at Peter her tenker på jøder som bodde i disse egner, for på gresk i grunnteksten står det utlendinger i diaspora: i utlendighet.

Og det ordet ble brukt nettopp om jødene. På denne tid hadde jødene allerede lenge bodd spredt omkring i mange land, men hvor fjernt de enn bodde fra fedrenes land, så var hjertet deres i Jerusalem. Er det da kanskje jøder på disse mange steder som Peter tenker på, og som han skriver til? Kristne jøder må det da være, i så fall. Det har mange ment, og det er i seg selv ikke noen umulig oppfatning.

Likevel er det vel helst grunn til å tro at han har noen andre for øyet. Peter skriver til kristne mennesker, både jøder og grekere. Det gamle Israel var Guds folk, og det er det i en forstand fremdeles. Gud har ikke glemt sin gamle pakts folk. Han har ennå løfter for dem. Det kan vi jo lese om, ikke minst i Rom kap. 9 til 11. Det er bare det at i den nye pakts tid som vi nå lever i, tiden mellom Jesu komme til vår jord og til Jesus kommer igjen, i den tiden har Gud et folk på jorden som består av både jøder og hedninger. Det står i Apg 15,14. Der sier Jakob: *"Gud sørget for å ta ut av hedningene et folk for sitt navn."*

Som kristne vet vi at Abraham og Isaks og Jakobs Gud er vår Far, vår Gud, han som er Jesu Kristi Far. De utlendinger som Peter skriver til her, det er altså kristne mennesker, det er Guds folk av alle ætter og alle folk.

Men da har vi her funnet et sentralt, nytestamentlig utsagn. En tanke som er god og nyttig å stanse ved, nemlig dette at de kristne er Guds folk, og dette folk er i utlendighet. De er på vandring i fremmed land.

Akkurat som jødene var spredt rundt i landene, men likevel hadde hjertet sitt i Jerusalem, så er det på lignende måte med de kristne, Guds folk i dag. De bor i alle verdens land og har sitt fedreland her på jorden som de er glad i og som de skal tjene. Men hjertet er på en underlig måte på et annet sted.

Paulus skriver et sted om det Jerusalem som er der oppe, Gal 4. *"Det Jerusalem som er der oppe,"* sier han, *"det er vår mor."* Det fins et himmelsk Jerusalem som er alle Guds barns rette hjemland.

Og for å forstå det bedre, kan vi ta til hjelp noe som Paulus sier i Fil 3,20, hvor det kjente ordet står: *"Vårt borgersamfunn er i himlene."* Det ordet som er gjengitt med borgersamfunn eller rike, er ikke så lett å oversette, men tanken tør være denne: Filippi, byen hvor den menighet lå som Paulus skrev til, var en romersk koloni, det vil si et sted hvor det var en romersk garnison og romerske borgere. Disse følte seg som borgere av rikshovedstaden Rom. I bunn og grunn hørte de ikke hjemme i Filippi, men i Rom. Deres herre var keiseren i Rom; her i Filippi var de fremmede som i virkeligheten hørte hjemme et annet, mye bedre sted. Og de hadde rettigheter som ikke alle hadde.

Og når da Paulus sier at vårt rike er i himlene, så mener han at vi har et rike; det er ikke her i verden, men det er i himmelen. Akkurat som dere ser disse romerne gå der, stolte over at de hører hjemme i keiserens Rom og ikke her, slik, sier Paulus til menigheten i Filippi, slik kan dere gå omkring i ydmyk takknemlighet over at dere hører hjemme i himmelen. Der bor vår Herre Jesus Kristus, derfra skal han også komme igjen.

Det er denne tanken Peter er inne på når han kaller de kristne for utlendinger. Det er en klar og sterk tone i Det nye testamente, at Guds menighet er et folk på vandring i verden. Tenk bare på Hebreerbrevet. Les en gang Hebreerbrevet med denne tanken for øyet. Som Israels barn ble ført ut av trelldommen i Egypt, gjennom ørkenen og hjem til Kana'ans land, slik er også Guds barn et folk på vandring. Det står en sabbatshvile tilbake for Guds folk, loves det her.

Nåvel, hvem er da dette folk, om vi skulle se nærmere på det, og hvem hører til der? Og hvordan blir man et medlem av dette Guds folk?

Det skriver nå Peter videre om. Han sier i v.2: *"Utvalgt etter Gud Faders forutviten, i Åndens helliggjørelse, til lydighet og til å bli rensset med Jesu Kristi blod."*

Det er samme tonen som vi synger i en salmestrofe:

Det er altså Gud selv, og ikke jeg, som gjør meg til et medlem av dette folket hans.

Og enda tydeligere sier Peter det i verset som kommer etterpå, v.3: *"Lovet være Gud, Vår Herre Jesu Kristi Far, som etter sin store miskunn har gjenfødt oss til et levende håp ved Jesu Kristi oppstandelse fra de døde, til en arv som er uforgjengelig og uflekket og uvisnelig, og som er gjemt for dere i himlene."* Gjenfødt, står det, til et levende håp. Det håp som Guds barn eier, blir man gjenfødt til. I Joh kap.3 leser vi om den jødiske rådsherren som kom til Jesus om natten for å få klarhet i sin sak. Jesus sa kort og greit til ham at det var nødvendig å bli født på ny. *"Du må bli født på ny,"* sa han, *"for det som er født av kjødet, er kjød, og det som er født av Ånden, er ånd. Undre deg ikke"* sa Jesus, *"over at jeg sa til deg: Dere må bli født på ny!"*

Peter sier altså her at Guds barn, Guds eget folk, ser frem mot noe stort og rikt som de skal få. Men det er de ikke født til. Det er de gjenfødt til. Johannes sier det slik; Joh 1,12: *"Men alle dem som tok imot ham (Jesus), dem gav han rett til å bli Guds barn, de som tror på hans navn. De er ikke født av blod, heller ikke av kjøds vilje, heller ikke av manns vilje, men av Gud."*

Se også 1Pet 1,23: *"For dere er gjenfødt,*

ikke av forgjengelig, men av uforgjengelig sæd, ved Guds ord, som lever og blir.” Så kan vi nok si: *”Lovet være Gud, som har gjenfødt oss til et levende håp.”* I vår norske kirke blir dette skriftstedet brukt ved dåpen. Paulus kaller dåpen gjenfødselsens bad.

(Tit 3,5). Men den som faller ut av dåpens nåde, som det skjer med så mange, kan ved Guds hellige ord bli vakt opp til en levende tro, og slik bli født på ny. Se også Jak 1,18.

Guds folk, utlendingene i verden, er altså blitt til som Guds folk ved en ny fødsel. Kanskje burde vi minne hverandre om det med et visst ettertrykk. Det er viktig å være klar over det. Den som vil se Guds rike, han må bli født på ny. Gud må få stelle med ham, han må få sin sak oppgjort med Gud, slik at han får arverett hos Gud i himmelen for Jesu Kristi skyld. Og la oss da samtidig, og ikke minst, lytte til den tonen av glede som klinger her hos Peter. Han stiller seg sammen med alle Guds barn og sier: *”Lovet være Gud, som har gjenfødt oss til så stor en arv.”*

Kan vi da være sikre på at vi skal få den? Vi er her på jorden, vi er skrøpelige mennesker, og det er langt frem til himmelens land. Kan vi være sikre på at vi skal nå frem? Ja, sier Peter. I v.5 leser vi det: *”Dere som ved Guds makt blir holdt oppe ved tro, til den frelse som er ferdig til å bli åpenbart i den siste tid.”* Det er altså Gud som holder oss oppe, så mange som tror, vi er i sterke hender.

Her nevner Peter også en annen sak. En blir medlem av Guds folk ved en ny fødsel, sa vi. Men når slikt kan skje, når det i det hele er mulig for oss å bli Guds barn og leve som Guds barn, er det fordi der er en grunn som vi kan bygge på. Og denne grunn er forsoningen i Kristus Jesus. La oss igjen her se på v.2: *”Utvalgt etter Gud Fadere forutviten, i Åndens helliggjørelse, til lydighet og til å bli rensset med Jesu Kristi blod.”* Vanskelige uttrykk, kanskje, men når vi kommer ned til bunn og grunn i det alt sammen, så er det dette som er sagt: Det at jeg er en kristen, det at jeg får lov å tro så stor en ting i dag, det hviler i Guds evige frelsesvilje, og det har sin grunn i den store frelsesgjerning at Jesus gav liv og blod for

oss på korset. Vi kan lese v.18 i samme kapittel: *”For dere vet at det ikke var med forgjengelige ting, med sølv eller gull, dere ble kjøpt fri fra den dårlige ferd som var arvet fra fedrene, men med Kristi dyrebare blod, som blodet av et feilfritt og lyteløst lam.”*

Se også på kap. 2,24: *”Han som bar våre synder på sitt legeme opp på treet, (det vil si på korset på Golgata) for at vi skal dø bort fra syndene og leve for rettferdigheten.”* Våre synder, alt det vi har gjort Gud imot i smått og stort, det skulle ha skilt oss fra Gud for evig, om hans rettferdige dom var blitt fullbyrdet. Det hadde da ikke skjedd oss annet enn det som rett og riktig var. Men så kom han som elsket oss med en evig kjærlighet, han som kom for å gjennomføre Fars frelsesvilje, vår Herre Jesus Kristus, Guds egen sønn. Og så bar han våre synder på sitt legeme opp på treet, leste vi her. Paulus sier, Gal 3,13: *”Han ble en forbannelse for oss.”* Vreden som skulle ramme oss, den rammet ham.

Så kan Peter da bruke det mektige uttrykket *”renset med Jesu Kristi blod.”* Det betyr renselse i kraft av Jesu Krist forsoning. Jeg er som kristen Guds barn for Jesu Kristi skyld. Grunnlaget for kristenstanden er ikke min beslutning om å ville bli en kristen, enda så nødvendig den er, og det er heller ikke min mer eller mindre vellykkede gjennomføring av en slik beslutning. Hvem kan forresten gjennomføre den som en skulle? Nei, det eneste grunnlaget for kristenstanden er Jesu forsoning. Elsket av Gud for Jesu Kristi skyld som døde for oss og stod opp fra de døde for oss, slik er det en kristen er stillet.

Vi kan se at det ligger Peter veldig varmt på hjertet å få forklare sine lesere hvor trygg og sikker den grunn er, som de bygger på. De er kalt etter Guds forutviten, de holdes oppe ved Guds makt, og grunnlaget for at Gud regner oss som sine, er lagt ved Sønnens, Jesu Kristi død og oppstandelse. Her står vi overfor et mysterium. Og Peter sier i v.10: *”Om denne frelse var det profetene gransket og ransaket, de som profeterte om den nåde som dere skulle få.”* Og enda mer, se på v.12. Englene ville gjerne se inn i denne hemmelighet som evangeliet taler om. Englene

er jo Guds tjenere og sendebud, så nær står de Gud, men hvor uendelig rikt og stort evangeliet om Jesu nåde og frelse er, det fatter de i grunnen ikke. Det fatter bare syndige menneskebarn som har fått oppleve den nåde å bli frelst ved troen på Jesus.

La oss nå vende tilbake til hovedtanken som vi følger her. Peter skriver til utlendinger i verden, det vil si til kristne som har sitt hjemland i himmelen hos Gud. Det høres veldig virkelighetsfjernt, kunne noen tenke, langt fra hverdagen med dens oppgaver og plikter, gleder og sorger. Javel, men slik er det på ingen måte ment. Tvertimot, det at en hører hjemme hos Gud i himmelen, det skal gjøre de kristne våkne for det som Gud venter av dem her, sier Peter. La oss lese litt om det her i ordet. Se v.14 i samme kapitel: *"Som lydige barn må dere ikke skikke dere etter de lyster som dere før hadde, i deres uvitenhet. Men vær, etter Den Hellige som kalte dere, også dere hellige i all deres ferd."* Og her taler Peter helt praktisk og likefrem om kjærligheten og tjenestevilligheten som skal vises mot andre. Se v.22: *"Rens da deres sjeler i lydighet mot sannheten til oppriktig broderkjærighet. Elsk hverandre inderlig av hjertet!"*

Synes noen at dette er nokså alminnelig tenkt, så skal vi bare lese i 1Pet 2-4, og vi skal lære noe annet. For der står det om forholdet i hjemmene våre, hvordan ektefolk skal ha det, og hvordan forholdet mellom barn og foreldre skal være, og mye annet.

De kristne er altså Guds folk som bor i fremmed land. Det har vi sett. Nå skal vi videre se hva det fører med seg. Peter sier: *"Når dere påkaller som Far ham som dømmer uten å gjøre forskjell, enhver etter hans gjerninger, da ferdes i frykt i deres utlendighets tid."* Det står i v.17. Ferdes i frykt, hva kan meningen være med det? Skal vi gå og være redde bestandig? Vel, meningen er at Gud har kostet så mye på oss; det var så kostbar en sak for Gud å frelse oss, han måtte gi sin sønn. Så stor var risikoen, så dyr var prisen. Og nå må de kristne være varsomme, de må ikke miste hva de har fått. Vi kan lese i kap.2,11: *"Jeg formaner dere som fremmede*

og utlendinger, at dere avstår fra de kjødelige lyster, som strider mot sjelen. La deres ferd blant hedningene være god." Om disse tingene har våre kristne fedre mye å si til formaning for seg selv og for andre, dette om å være varsom. Det er mange farer i verden som vil være til skade for kristentroen. Vi er i fremmed land, og er ikke fremme ennå. Derfor skal vi gå varsomt og gi akt på vår gang, sier Ordet.

Mange av oss har lest John Bunyans ufor-glemmelige bok, "Pilegrims vandring", den symbolske fortellingen om Kristen som brøt opp fra byen han bodde i, Fordervelsens stad, for å gå til det himmelske Sion. Han hadde fått en pergamentrull av en som het Evangelist, og der stod det: "Fly for den kommende vrede." Så begynte han å gå den veien. Naboene ropte etter ham at han skulle komme tilbake igjen, men Kristen stakk fingrene i ørene, løp videre og ropte: Liv, liv, evig liv! Det er å ferdes i frykt den tid en bor i fremmed land.

Sant nok, menneskelivet byr oss mye som er sant og godt, og Paulus sier f.eks. i Fil 4,8 at vi skal gi akt på alt som er rent, alt som det tales vel om, enhver dyd og alt som priselig er. Det skal også sies, og i sin sammenheng, men her tenker vi på alt som trekker nedover, alt det som Guds ord ikke kjennes ved. Det som vi tenker på når vi synger i salmen "Vær varsom, o sjel, og gi akt på din gang".

Det er et livsprogram som er tegnet for oss her i Peters første brev. Å være et pilegrimsfolk og vise seg verdig til å være på vei hjemover og oppover, det er et veldig livsprogram. En spør uvilkårlig hvordan slikt vel skal gå, kan vi makte det? Ja, noe av svaret på det spørsmålet har vi alt sett. Vi hørte at det må en ny fødsel til, et nytt hjerte, og at det skjer ved et under av Gud.

Og når da kristenlivet skal gjennomføres hver dag, så har Peter et godt ord å si også om den saken, i kap.1,22: *"Rens da deres sjeler i lydighet mot sannheten til oppriktig broderkjærighet."* Hjertene renses i lydighet mot sannheten, det er nok hemmeligheten. Sannheten er jo Guds ord. Den som helt enkelt vil være lydige mot dette ord, han skal, sier Jesus et sted, kjenne at ordet

er sant. Joh 7,17. Og den som vil tro evangeliets ord, som er sannhetens ord, (Paulus kaller det så i Ef 1.13) han skal sikkert vinne seier. Gud skal ta hånd om den som tror på hans ord og lever i troslydighet mot det.

(Fra "I lydighet mot sannheten",
A/S Lunde & Co Forlag 1963) □

Ditt kristenliv og helliggjørelse

AV ADOLPH SAPHIR

Ikke la din helliggjørelse være gjenstand og tema for dine tanker. Hvilken verdi har det?

Ønsker du å pynte deg selv, og så kommer fram for Gud bedre enn en synder? Ønsker du å si at fra da og da har du gjort stor fremgang, at du har tatt mange riktige steg på himmelvegen, eller kommet inn i et bedre kristenliv, som folk kaller det? Ønsker du å komme fram for Gud bedre enn du er nå, eller vil du nedverdige deg selv, og tilskrive all mulig herlighet til Lammet som ble slaktet?

Hvor ser vi egentlig Kristus? Har vi Kristi bilde gjenspeilt i våre egne hjerter, våre egne valg og faser av tro? Da blir det nok gjenspeilt i urolig og gjørmete vann. Og ustabile og usikre blir nok de egenskaper som møter våre øyne der.

Eller skal vi se Jesus i den herlighet og fullkommenhet som Han har i sin hellighet, i skjønnheten med som Gud har prydet Ham i? Burde vi ikke heller se Ham i himmelen, og å vite at vi er satt med Han der, og er plettfriske i Ham?

Skal vi si: "Å, hvis jeg bare var mer hellig, mindre selvisk, mer tålmodig! Hvis jeg bare kunne se mer av Jesus gjenspeilt i meg"!

Eller skal vi si: "Å, hvis jeg mer kunne se det Mennesket som døde på korset for meg! Hvis jeg bare kunne se Jesus, Guds lam som ble slaktet! Hvis jeg bare kunne huske at jeg er kjøpte med en pris, og at Han ble såret for mine overtredelser og knust for mine misgjerninger"!*

Jeg vil spørre deg enda mer: Hvorfor ønsker du å være hellig? Er det for å være mer avhengig, eller å være mindre avhengig av Kristus? Å, tenk mer på det offer Jesus ga på korset, og kjenn og

føl det som står i sangen:

"Intet godt jeg bringer deg, til DITT kors jeg klynger meg"!

Har du ikke oppdaget at noen ganger - når du har gitt etter for fristelser, falt i synd, snublet i de samme ting som før - at en følelse av mistro, skuffelse og motløshet kommer over deg. En følelse av såret stolthet og forfengeligheit, utålmodighet og irritasjon, og du sier: "Jeg har ingen framgang, jeg faller alltid tilbake i samme dårlige tilstand"?

Når du i denne dype ydmykelse må gå til Gud, finner du ingen forandring hos Ham. Samme farskjærlighet, samme yppersteprestelige barmhjertighet og nåde, samme tålmodige og milde trøster.

Da oppdager du at både i dine beste og verste øyeblikk, er du utelukkende og helt avheng av Guds nåde, som frelser selv de største syndere. Faktisk må du bare stå i konstant nåde, gjennom blodet som er utøst for sjofle syndere. Å hvor mye vi trenger å unngå snaren med å dyrke vår forfengeligheit og egenrettferdighet i vår helliggjørelse!

Vi er så villige og raske til å lage en frelser av oss selv! Jeg blir ofte redd og urolig for det jeg hører om alt kristenliv uten grunnlag i skriften (Tidlig i 1900!).

(* Gossner skrev i en vakker traktat i Berlin: Jeg føler det burde være som på Langfredag. Da blir vi vist en ting vi burde ønske: Å se stadig mer av den korsfestede Kristus - for oss.

(Adolph Saphirs bok over Hebreerbrevet) □

Til deg, mor

AV TRYGVE BJERKRHEIM

*Å, hadde eg tusen fuglar,
Av dei som kan syngja best,
Eg skulle dei alle senda
Til henne eg skuldar mest,
Til deg, du mi kjære mor.*

*Dei fuglane syngja skulle
I treet ved stova di,
Det venaste takkekvadet
Ei morgonstund stemma i,
Til deg, du mi kjære mor.*

*Dei skulle i krona kvitra,
Når lauvet er lyst og ungt,
Om hausten, når vemodsvindar
Om hus-novi sukka tungt, -
Til deg, du mi kjære mor.*

*Og endå dei tusen fuglar
Sin lovsong for lite var.
Kor eg den takki tolka
Eg skuldar min trugne far,
Og deg, du mi kjære mor. □*

Møte med Gud i evangeliet

AV PETER OLSEN

Et dobbelt møte med Gud

Vi møter Gud på to forskjellige måter i Bibelen. På den ene siden møter vi Gud som den strenge, den høyt opphøyde og allmektige. En synder har grunn til å bli redd.

Men på den andre siden møter vi også Gud som den kjærlige far, som slår armene om oss og sier: -Mitt kjære barn! Når vi møter Gud slik, får vi lyst til å komme nærmere, ja, sette oss inn til ham.

Jesu disipler sa på et tidspunkt til Jesus: *"Herre, lær oss å be, slik som Johannes lærte sine disipler"* (Luk 11,1). De hadde merket Jesu inderlige forhold til sin far når han bad.

Et slikt forhold ville de også gjerne ha til Gud.

De var jøder. De mente de kjente Gud. De hadde i alle fall hørt om ham gjennom hele sin oppvekst. De kjente også godt til bønn. De hadde hørt prestene si fram bønner i templet.

De hadde opplevd rabbinere som bad til Gud i synagogen. Deres forfedre hadde bedt Davids salmer ved høytidene. De hadde også selv mange

ganger sagt fram disse bønnene.

Men de bad ikke! De bare sa fram bønner. De siterte dem. De kunne dem utenat.

Men samtidig opplevde de at Gud var fjern. Han var den strenge, den høyt opphøyde og allmektige Gud. Bønnene skulle nok holde ham litt på avstand, for det var farlig om han kom for nær. De var jo syndere, og Gud var hellig.

Hos Jesus møtte de denne ærefrykten for den hellige Gud. Men de hadde også merket noe mer i Jesu bønner. Her var det barnet som tillitsfullt talte med sin kjære far. De merket alvoret i Jesu bønner, men de merket også fortroligheten mellom Jesus og hans himmelske far.

Her var det noe som de ikke kjente, og som de ikke hadde møtt hos sine prester og rabbinere.

Derfor sa de: -Herre, lær oss å be slik som du ber. Vi kjenner godt tjenerens bønn til sin herre. Men vi vil også gjerne kjenne barnets bønn til sin far. For den bønnen kjenner vi ikke.

Det var i den anledningen Jesus lærte dem Fadervår. Han begynte slik: *"Fader vår, du som*

er i himmelen!” (Mat 6,9). Har du tenkt over at allerede her har vi det dobbelte møte med Gud?

1) At Gud er vår far betyr at han er helt nær så vi kan være trygge og tale med ham om alle ting, som et lite barn småsnakker med sin far.

2) At Gud er i himmelen betyr at han er høyt opphøyet, allmektig og utilnærmelig.

Denne siden ved Gud kjente disiplene fra før. Likevel tok Jesus dette med i sin bønn,

for Bibelens Gud har disse to sider: Han er fjern og nær samtidig. Han er streng og mild samtidig.

Hvis vi skal lære den sanne Gud å kjenne, må vi møte ham på begge disse måtene. Ja, vi må lære å stå for hans ansikt og se ham som han er. Vi må betrakte den spenningen som er i Guds eget vesen. Vi må bli fortrolige med den. Det er denne spenningsfylte Gud vi kan komme til og kalle far!

Men hvordan lærer vi å leve godt med denne spenningen?

To “rom”?

Vi møter altså Gud på disse to helt forskjellige måtene i Bibelen. Det kan sammenlignes med å gå inn i to helt forskjellige “rom”. Når vi møter den ene “siden” ved Gud, er det som om den andre “siden” er borte. Den er inne i et annet “rom”. Når vi så går inn i dette andre “rommet”, er det som om Gud skifter karakter.

Det er vanskelig for oss å tenke de to rommene i denne sammenheng. Vi kan oppleve det slik at Gud veksler mellom å være streng og mild, og følgelig at Gud er lunefull.

Men Gud er ikke lunefull! Han er alltid den samme; *”i går og i dag den samme, ja til evig tid”* (Heb 13,8), og den spenningen i Guds vesen er alltid den samme. Han er samtidig fjern og nær, samtidig streng og mild. Slik kjente Jesus sin himmelske far, og slik lærte disiplene å kjenne ham.

Vi skal lese to tekster fra Bibelen som gir oss to meget forskjellige møter med Gud:

”Kom og la oss gå i rette med hverandre, sier Herren. Om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som snø, om de er røde som skarlagan,

skal de bli som den hvite ull. Dersom dere er villige og hører, skal dere ete landets gode ting. Men er dere uvillige og gjenstridige, skal dere bli fortært av sverdet. For Herrens munn har talt ” (Jes 1,18-20).

”Og fordi dere er sønner, har Gud sendt sin Sønnns Ånd inn i våre hjerter, som roper: Abba, Far! Så er du da ikke lenger trell, men sønn. Men er du sønn, da er du også arving, innsatt av Gud ” (Gal 4,6-7).

Inn i Guds “rettssal”

Disse to tekstene er representative, dvs. vi finner tilsvarende tekster om Gud i hele Bibelen. Vi møter ham i Jesajal som den opphøyde dommer som kaller oss inn til et oppgjør med seg: *”Kom og la oss gå i rette med hverandre, sier Herren.”* Dermed sier han jo: *-Kom med inn i min “rettssal”!* Der vil du møte meg som den opphøyde dommer. Jeg vil konfrontere deg med din synd, og jeg vil uttale den dommen over synden som din samvittighet allerede har gjort deg oppmerksom på. Du vet at du er skyldig!

Dette er en underlig invitasjon! Hvem vil ta imot den? Jo, det vil den som har lært seg selv å kjenne. For, som sagt, samvittigheten gir Gud rett. Allerede før vi møter Gud i Bibelen, hører vi hans stemme tale innenfra i oss. Det er egentlig kjærlighetens røst. Det er en god røst.

Den vil oss noe godt, selv om den ofte kan føles ubehagelig, for den gjør oss skyldige.

Den avslører oss og viser hvor selvopptatt vi er. Vi lever ikke opp til kjærlighetens krav.

I samvittighetens tale møter vi kjærligheten som den fjerne, den høyt opphøyde, den utilnærmelige. Det er Gud som taler til oss. Han dømmer oss fordi vi ikke elsker som han elsker.

Det er lett å flykte fra denne dommen. Vi sløver samvittigheten ved å overhøre den igjen og igjen. Vi skjærer kravet ned til noe som vi kan holde. Og så synes vi at Gud er hard og urettferdig når han likevel dømmer oss. Vi sammenligner oss med andre, og mener at de er verre..

Men det er ikke godt nok. Gud krever at vi skal være som han er. Ordet taler tydelig:

”Men vær, etter Den Hellige som kalte dere, også dere hellige i all deres ferd. For det er skrevet: Dere skal være hellige, for jeg er hellig” (1 Pet 1,15-16). Det vil si at vi skal elske som Gud elsker. Og vi vet det egentlig godt, for samvittigheten sier det samme. Den røsten som vi hører inne i oss selv, er intet annet enn kjærligheten som krever oss til ansvar.

Den sier: -Du skal være som jeg er! Du skal elske som jeg elsker!

Samvittighetens røst er kjærlighetens røst. Samtidig er denne røsten det første av to møter med Gud selv. Han fører deg inn i sin rettssal og dømmer deg skyldig.

En overraskende dom

Men når du gir ham rett skjer det noe merkelig. Du hører dommeren oppe fra det høye dommer-sete frifinne deg for all din skyld. Vi har allerede hørt det: -Selv om dine synder er røde som skarlagen, skal de bli hvite som snø, for jeg tilgir deg all din skyld!

Det er noe av en rutsjebane. Vi hører dommeren tordne i vår samvittighet: -Kom, la oss gå i rette med hverandre. Kom med inn i min rettssal så jeg kan dømme deg.

Vi går motvillig inn der. Vi vet godt hva som skal skje. Men vi må også erkjenne at han har rett. Kjærligheten har rett når den anklager og dømmer oss. Men når vi gir den rett, hører vi en meget overraskende dom.

Jesaja opplevde det samme. Da han så Gud sitte på en høy, opphøyet trone, slo han øynene ned og sa: *”Ve meg! Jeg er fortapt, for jeg er en mann med urene lepper... Og mine øyne har sett kongen, Herren, hærskares Gud ”* (Jes 6,5). -Jeg er en synder! Jeg kan ikke tåle å se den hellige Gud.

Men så lød det fra dommeren: *”Din misgjerning er tatt bort, og din synd er sonet ”* (6,7).

Det var uventet. Jesaja regnet med en helt annen dom. Men dommeren frifant ham. Og slik gjør Gud med enhver som gir ham rett i hans dom. Senere sa Gud gjennom Jesaja: *”Jeg, jeg er den som utsletter dine misgjerninger for*

min skyld, og dine synder kommer jeg ikke i hu” (43,25).

Om vi lar Gud være hva han er, den høyt opphøyde, den strenge og utilnærmelige dommer, så uttaler han den samme dom over oss som over Jesaja: -Jeg utsletter dine misgjerninger. Nå er din skyld fjernet, og din synd er sonet.

Dette er også en slags dom, nemlig en frifinnelsesdom. Og der ender det første møtet med Gud: Din dommer blir din forsvarer. Han har selv sonet din synd. Den ble lagt på din dommer, og så sonet han synden i stedet for deg. Han ble din stedfortreder. Dette forteller samvittigheten deg ingenting om, for samvittigheten kjenner bare Guds lov, og Guds lov kjenner ikke til forsoningen.

Men Gud har talt om dette til Israels profeter og apostler. Derfor må vi lytte til dem om vi skal høre at synden er sonet. Bare i Bibelen hører vi dommeren uttaler frifinnelsen, for bare i Bibelen hører vi om grunnlaget for denne frifinnelsen: Synden er sonet ved et stedfortredende sonoffer. Det er Gud selv som taler slik i Bibelen. Han tilsier oss syndenes forlatelse for intet. Møtet med Gud i rettssalen ble først til dom og siden til frifinnelse for oss.

Inn i Guds “dagligstue”

Men samtidig er dette begynnelsen på det andre møtet med Gud. Vi leser i Gal 4 at vi er Guds barn. Han har gitt oss barnekår og arverett hos seg. Nå beveger vi oss fra Guds første rom inn i Guds andre rom. Det første rommet er rettssalen. Det andre rommet er dagligstuen.

Vi gikk motvillig inn i rettssalen. Der inne begynte det hele meget forutsigbart med anklage og dom. Men da vi gav Gud rett, endte det helt uforutsigbart. Dommeren frifant den skyldige.

Ja, mer enn det. Han tok oss ved hånden og førte oss fra rettssalen inn i sin dagligstue. Og så sa han: -Nå er jeg din Far! Alt mitt er ditt, for du er mitt barn og jeg elsker deg! Fra nå av har du rett til å komme og gå i mitt hus. Ja, jeg ønsker at du skal tre fram for meg så ofte du har lyst. Jeg gir deg barnets rettigheter. Jeg vil at du daglig skal gjøre bruk av denne retten. Og når du

kommer fram for meg, skal du tenke at jeg er din kjære far, og du er mitt kjære barn, for slik er det!

Da Jesus lærte disiplene sine å be, førte han dem inn i Guds dagligstue. Jesus sa selv *"Abba, Far!"* til Gud (Mark 14,36). Det arameiske ordet Abba ble brukt av barn som talte til sin far. Og det er tydelig i NT at de første kristne lærte dette intime språket i sin omgang med Gud. Paulus kaller det barnekårets ånd. Han sier: *"Dere fikk jo ikke trelldommens ånd, så dere igjen skulle frykte. Men dere fikk barnekårets Ånd som gjør at vi roper: Abba, Far!"* (Rom (8,15).

Jesus og Paulus lærer oss å møte Gud som når et barn møter sin far. Vi lærer å si: -Min kjære Far! Vi lærer å tale fortrolig med Gud. Vi lærer å hvile hos ham, i hans dagligstue.

Bibelen lar oss altså møte Gud i to meget forskjellige rom: Rettssalen og dagligstuen. Men den sier også til oss at veien inn i det andre rommet går gjennom det første rommet. Vil du inn i Guds dagligstue uten om hans rettssal, så kommer du bare til rettssalen, og der inne blir du bare skyldig. Lenger når du ikke.

Forsmak på evigheten

Derfor skal du følge Guds oppfordring slik vi leste den hos Jesaja, og gå med inn i rettssalen. Men før du beveger deg inn der, må du vite hva Guds hensikt er.

Der skal skje tre ting: Først vil Gud dømme deg. Når du så gir ham rett, vil han dernest frifinne deg. Men så langt er Gud bare den høyt opphøyde dommer. Selv om han frifinner deg, og selv om det er godt, så er ditt forhold stadig vekk noe forretningspreget og sterilt. Gud er fortsatt den opphøyde og fjerne, din konge og din dommer.

Men i det øyeblikket Gud frifinner deg, gjør han også det tredje og siste. Han gir deg en forsmak på det som skal være din erfaring i evigheten. Han slår armene om deg og kaller deg -Mitt elskede barn! Han tar deg ved hånden og fører deg inn i sin dagligstue. Gud gjør sitt hus til ditt barndomshjem.

Det var dette Jesus mente da han lærte disiplene å si: *"Fader vår, du som er i himmelen."*

Jesus gav dem to meget forskjellige møter med Gud. Ja, han lærte dem å bli stående der inne i disse to meget forskjellige møter. Der er nemlig en spenning over kristenlivet. Og med det mener jeg ikke at kristenlivet er spennende. Det er det også, men det jeg mener er: Det er en spenning i Guds eget vesen. En spenning mellom det høyt opphøyde, det utilnærmelige på den ene siden, og så det nære og fortrolige på den andre siden. Denne spenningen må vi leve med så lenge vi lever her. I evigheten hjemme hos Gud opphører spenningen. Da vil vi bare oppleve Gud som far, som fortrolig og mild.

Men ennå er vi ikke i himmelen. Jesus ønsker at vi skal leve ennå en tid i denne spenningen. Han ønsker også at barnekårets ånd skal triumfere over dommen i vår samvittighet. Han ønsker at vi skal gå gjennom rettssalen for å komme inn i dagligstuen. Og han ønsker at dette skal være en daglig erfaring for oss:

At vi

- 1) går inn for Guds ansikt og taler ut med ham om synden.
- 2) hører ham tilsi oss syndenes forlatelse.
- 3) går hånd i hånd med far inn i hans hus og kaller det vårt hjem.

Evangeliet har to sider. Eller rettere: Møte med Gud i evangeliet gir oss to erfaringer.

Den første evangeliske erfaringen er syndenes forlatelse. Det er frifinnelsen for Guds domstol. Det skjer når vi hører at en stedfortreder har båret vår synd og vår straff. Vi går fri alene på grunn av det som han har gjort.

Den andre evangeliske erfaringen er at dommeren kommer ned fra sitt dommersete, tar sin dommerkappe av, slår armene om oss og sier: -Mitt elskede barn! Velkommen hjem!

Så går vi sammen med Far inn i dagligstuen.

På vei hjemover

Så lenge vi lever her på jorden er vi på vei hjemover. Vi skal hjem til himmelen, til Guds hus. Der hvor far er ønsker også vi å være. Når han kommer for å hente oss hjem – enten det skjer ved døden eller det skjer ved Jesu synlige gjenkomst – så opphører den spenningen som

vi lever med her på jorden. Fra den tiden vil det bare være et rom i fars hus. Da skal vi ikke lengre se rettssalen, men bare oppleve dagligstuen.

Men allerede her på jorden får vi en forsmak på Guds dagligstue. Når dommeren tar oss i fang og sier -Mitt elskede barn! Deretter lytter han med en fars oppmerksomhet til alt hva du sier. Han gleder seg med deg når du er glad, og han blir trist sammen med deg når du er trist.

Og ikke minst; Han lengter etter å kunne ta deg helt i fanget og kysse deg! Han lengter etter å legge det fjerne og utilnærmelige vekk. Han lengter etter den dag hvor han kan låse rettssalen og kaste nøkkelen i det himmelske søppelspann. Han gleder seg til bare å kunne være sammen med deg som far og tale fortrolig med deg om alle ting.

Dette ønsker han også å gjøre allerede nå. Han ønsker at du skal komme springende inn i dagligstuen og utøse ditt hjerte for ham..

En nødvendig spenning

Men ennå er det en spenning i vårt møte med Gud. Han er både den fjerne, utilnærmelige kongen, og den nære, fortrolige far. Slik må det være pga. synden. En gang, når synden er fjernet for alltid, skal vi se ham ansikt til ansikt. Og da vil han bare være far for oss og ikke dommer. Så lenge vi lever her fastholder han spenningen mellom dommeren og far. Han fører oss igjen og igjen via rettssalen inn i dagligstuen. Men hvor han lengter etter bare å skulle være i dagligstuen.

Dessverre har synet for dagligstuen noen

ganger stått for svakt iblant oss. Vi har – i hvert fall i Danmark – beskrevet evangeliet slik at det er Guds frifinnelse av oss inne i rettssalen. Og det er jo sant. For uten denne frifinnelsen kommer vi slett ikke inn i Guds dagligstue. Vi får ikke barnekårets ånd. Men til en sann forkynnelse av evangeliet hører begge erfaringer, både frifinnelsen og dagligstuen.

Der er i kristne kretser i dag en tendens til at en slett ikke vil høre om rettssalen. En vil bare høre om dagligstuen. En av grunnene er nok at vi har talt for uklart om de to rommene.

Men det er farlig å oppsøke Guds dagligstue uten om hans rettssal. Da ender en nemlig i rettssalen, og det blir uten frifinnelse. Vi skal ikke forsøke å ta himmelen på forskudd.

En gang skal vi leve uten rettssal og domstol. Men foreløpig hører rettsoppjøret og frifinnelsen med i den kristne erfaringen – ikke bare ved den første omvendelsen, men som daglig erfaring. Vi må igjen og igjen tale ut med Gud om synden og motta syndenes forlatelse. På det grunnlaget kan vi igjen og igjen tre fram for Gud og kalle ham far.

Jeg forstår godt den tendensen vi finner i mange kristne kretser i dag. En vil hurtigst mulig inn i Guds dagligstue. En vil gjerne møte ham som far, og har ikke lyst til å møte ham som dommer. Men det er en farlig tendens, for den fører ikke dit hvor en gjerne vil.

Likevel skal vi passe på hvordan vi reagerer på denne tendensen. Vi skal ikke forlate dagligstuen og bare forkynne Guds rettssal. Men vi skal gjennom rettssalen inn i dagligstuen. Vi skal beskrive rettshandlingen: Dommen og frifinnelsen. Det skal vi gjøre når vi evangeliserer og vitner for de ikke-troende, og når vi vitner for hverandre i menigheten.

Men vi skal også videre: Vi skal beskrive Guds dagligstue for hverandre og selv oppsøke denne dagligstuen. Det gjør vi når vi ber. Og så skal vi tale med hverandre om barnekårets ånd, om fortroligheten med Gud.

Barnekårets Ånd

Det er denne fortroligheten Guds Sønnns Ånd

”Bibelens syn på sig selv”

Bok skrevet av Peter Olsen.

Se bokmelding i nr 5/2015.

Boka koster kr 70,- + frakt.

Se annen kontaktinfo bakerst
i bladet (s. 31).

vekker i våre hjerter. I Gal 4,6 leser vi: *"Og fordi dere er sønner, har Gud sendt sin Sønnns Ånd inn i våre hjerter, som roper: Abba, Far!"*

Vi møter det fortrolige barneforholdet i Jesu bønner. Det var dette barneforholdet til Gud disiplene oppdaget hos Jesus og som de lengtet etter selv å få. Vi leste at Guds egen Ånd virker denne fortroligheten inne i oss. Ja, egentlig er det ham selv som roper slik innenfra. Han vet hvor vanskelig vi har for å fastholde dette barneforholdet til Gud. Derfor hjelper han oss å be. Det gjør han i oss og gjennom oss for å øve oss i barnets fortrolige samtale med sin far.

I evigheten der hjemme, i den himmelske dagligstuen, skal vi alltid tale slik med Gud.

Men allerede her og nå må vi øve oss på det. Det vil hans Ånd hjelpe oss med. Han vil at vi skal tale med forstandige ord slik som store barn taler med sin far. Men han vil også at vi skal småsnakke slik som det lille barnet som legger seg inn til sin kjære far. Han vil at vi skal tale med Gud om synden og syndenes forlatelse. Det vil han daglig øve oss i. Men Han vil også at vi skal snakke med far om stort og smått. Det er ikke minst dette siste Skriften kaller barnekårets ånd.

Vi leser om dette i 1 Pet 5,7: *"Og kast all deres bekymring på ham, for han har omsorg for dere"* (1 Pet 5,7). Forutsetningen for å komme til Gud med sine bekymringer er at han har omsorg for oss. Det sier han selv at han har. Så får vi

også ta ham på ordet og komme fram for Gud med alt det som bekymrer oss. Det er en del av evangeliet at Guds barn kan komme fram for sin far med alle ting.

Ganske sikkert har Gud omsorg for hele sitt skaperverk, også for vantro mennesker. Men de er ikke Guds barn! Dette uttrykket reserverer Bibelen for dem som ved tro på Jesus har fått et helt nytt forhold til Gud. De har fått barnekår, og derfor har de også mottatt barnekårets ånd. Det er denne Ånd som øver oss i å si Abba, Far!

Når vi nå er kommet til tro på Jesus, er vi under løfter som ikke gjaldt før vi kom til tro. Et av disse løfter lyder: *"Kast all deres bekymring på ham, for han har omsorg for dere."*

Det kan vi gjøre som det store barnet som taler forstandig med sin far. Men vi kan også gjøre det som det lille barnet som sitter på fars fang og gråter eller småsnakker. Slik blir det en gang. Men allerede nå øver hans Ånd oss i denne fortroligheten.

Noen ganger har vi bruk for å si bestemte ting til Gud. Så leter vi etter ord, for det er viktig for oss å formulere våre tanker, slik som når vi drøfter en sak med en annen voksen.

Andre ganger har vi bare bruk for å være hos Gud. Så sier vi gjerne også noe til ham, men det er ikke så viktig hva vi sier, bare vi må få lov til å være der.

Som enhver annen far nyter Gud disse situasjoner. Han gleder seg når det store barnet

NY CD!

"Jeg takker deg, Herre!"
med sang av Torvald Kjetilstad

Kan bestilles via våre nettsider:
www.bibelsk-tro.no

Se annen kontaktinfo bakerst
i bladet (s. 31).

Kr 190,-

kommer langsomt gående for å drøfte noe med ham. Og han gleder seg når det lille barnet kommer løpende for å hoppe opp på fanget og være hos far. Så slår han armene om barnet sitt og kysser det. Slik er det i Guds dagligstue.

En stadig spenning, inntil vi skal se ham som han er!

Mens vi lever her på jorden ser vi fram mot Guds dagligstue. Engang skal vi se ham som far, uten spenning mellom fjern og nær. Da skal han bare være nær og fortrolig. Foreløpig lever vi med denne spenningen, og vi skal ikke forsøke

å komme ut av den. Det er farlig fordi vi ennå er syndere. Derfor kan vi ennå ikke tåle å se ham som han er, ansikt til ansikt. Likevel må vi allerede nå komme inn i dagligstuen, og tale med ham som barnet taler med sin far.

Men foreløpig kommer vi inn i dagligstuen gjennom rettssalen. Vi må daglig gå i rette med Gud. Det vil si at vi kan tale ut med han om synden, motta syndenes forlatelse og så gå med ham fra rettssalen inn i dagligstuen hvor samtalen fortsetter om alt det andre som ligger både ham og oss på hjertet. □

I likestillingens navn (Merete Hodne saken)

AV PER HAAKONSEN

Merete Hodne er i Jæren tingrett dømt for brudd på straffelovens paragraf 186 punkt b som setter forbud mot diskriminering på grunnlag av ”religion og livssyn”. Hun skal ha kastet en hijabkledd dame på dør. For det er hun dømt til å betale 10 000 kroner i bot. Saken er anket og kommer trolig opp i lagmannsretten til våren.

Media – også den kristne dagspressen – har hyllet dommen som meningsfylt og riktig. Tingretten har utvilsomt fått med seg signalene i tiden og felt en politisk korrekt dom.

Men denne saken har mange sider som bør påaktes. Da tenker jeg ikke bare på den rent juridiske men også på kristenfolkets argumentasjon om at ulike religioner bør likestilles.

Først kan vi stille spørsmålet: hva er islam? Er det en religion eller er det en politisk bevegelse? Svaret er: begge deler.

Islam er med rette blitt kalt for sverdets religion. Den utbrer seg med makt og den beholder kontrollen over befolkningen med makt. Dette i motsetning til kristendommen som utbrer seg gjennom misjon og forkynnelse. Islam betyr underkastelse og skaper ufrie mennesker. Kristendommen skaper frie og forløste mennesker.

Når Merete Hodne møter en hijabkledd

dame, møter hun da en religion eller en politisk bevegelse? Her må vi være klar over at lovverket ikke setter forbud mot diskriminering på politisk grunnlag. Her slår ytringsfriheten igjennom. Men denne grenseoppgangen har tingretten ikke tatt for seg.

Tingretten har heller ikke tatt hensyn til at Merete Hodne over lengre tid er blitt trakassert med ruteknusing, eggkasting, tagging og demonstrasjoner iverksatt av SOS rasisme. Vi har all grunn til å tro at det henger sammen med Merete Hodnes uvilje overfor islam. Når hun så får besøk av to hijabkledder kvinner i sin frisørsalong, reagerer hun spontant ved å kaste dem ut. Jeg tror de fleste av oss ville ha reagert på samme måte.

I ettertid er det også kommet fram at dette ikke var et tilfeldig besøk, men en planlagt provokasjon. Det står til troene, og følgelig er det ikke snakk om diskriminering, men om å forsvare seg mot noe som minner om et regulert overfall.

Likestillingstanken

De som forsvarer tingrettens dom viser til likestillingstanken. Alle religioner i vårt land må likestilles, ha de samme rettigheter. Således heter det i Dagens leder av 12. september at

dersom vi kristne skal ha rett til å bære korset, må muslimske kvinner ha rett til å bære hijab. Videre skriver Dagen: ”når vi gjør krav på respekt for kristnes religionsfrihet, må vi også anerkjenne mennesker med annen tro den samme friheten.” Vi kjenner den samme argumentasjonen fra Kristelig folkeparti.

Igjen må vi spørre: hva er islam?

Er det en religion som uten videre kan sides-tilles med kristendom? Snakker vi om to likeverdige religioner? Er de bærere av de samme verdier?

Det er blitt sagt at islam er en satanisk religion. Fra et kristent ståsted er islam i hvert fall å forstå som avgudsdyrkelse. Å sidestille disse to religionene blir det samme som å sidestille sannhet og løgn, godt og ondt, rett og galt. Alle vil forstå at det er meningsløst.

Men selve argumentasjonen om at den kristnes religionsfrihet bare kan reddes ved å åpne for islam, er skremmende. Det minner ikke så rent lite om defaitisme. Kristenledere synes å innse at slaget om kristendommens plass i Norge er tapt. Nå gjelder det å redde stumpene i håp om at vi kan sikre noe av vår kristne frihet i fremtiden. Det er som Erna Solberg skal ha sagt: er vi snille mot islam, så vil de være snille mot oss. En slik forståelse er ikke bare grenseløst naivt men også direkte kunnskapsløst. Hva får oss til å tro at islam vil innrømme oss den samme frihet som vi ønsker å gi dem?

Likestilling som politisk verktøy

I likestillingsens navn skal islam sikres en plass i det norske samfunn. Da er det på sin plass i si et ord om likestillingsens historie. I Norge ble likestilling knesatt i likestillingsloven vedtatt av Stortinget i 1974-75. Den skulle regulere forholdet mellom mann og kvinne i samfunnet. Men loven var også ment å være et signal om likestilling i alle deler av det norske samfunn. Det skulle være et politisk fyrtårn.

I årene som er gått er likestilling blitt et dogme, ja, vår tids nye religion. Alt skal likes-tilles. Selv kristne omfavner likestilling som noe høyverdig.

Men likestilling er ingen bibelsk tanke. Den har røtter tilbake til den franske revolusjon, og er sekulær i sitt vesen. Det var allikevel først og fremst kommunismen som skulle nyttiggjøre seg dette tankegodset. Kvinnen skulle frigjøres fra hjemmet og stilles til disposisjon for samfunnet. Fra første øyeblikk hadde likestillingstanken brodd mot kirke og religion. Her hjemme var det feministene og arbeiderbevegelsen som grep fatt i disse ideene. Likestilling ble sett på som et velegnet verktøy til å rydde til side kristne posisjoner i samfunnet.

”Nå må vi våkne” sa Jørgen Høgetveit i sin kamp mot likestillingsloven. Han fikk støtte av Carl Fredrik Wisløff og Øivind Andersen. Men kristenfolket lot seg ikke vekke og avkristningen gikk sin gang.

Likestilling er utopi

Tanken om likestilling er en utopi. Det sier seg selv at meninger, holdninger, tro og religion ikke kan likestilles. Det dreier seg om ulike verdier og de kan ikke settes på en fjøl. Ikke alt er like berettiget. Vi er nødt til å prioritere. Likestilling minner mest om marxistenes forestilling om det klasseløse samfunn. Den endte på historiens skraphaug. Det vil også likestillingsdogmet gjøre.

Merete Hodne saken dreier seg ikke om religionsfrihet, men om et systematisk forsøk på å delegitimere kristne verdier i likestillingsens navn. Kristendommen må moderere seg og tre i bakgrunnen for å gi plass for islam.

Som kristne har vi lett for å ta troen for gitt. Vi håper på det beste og holder fast på forestillingen om at vi lever tross alt i en kristen kultur. Men Bibelen ser annerledes på dette. Troen er en åndskamp og vi må kjempe for det vi tror på. *”Ikle dere Guds fulle rustning, så dere kan gjøre motstand på den onde dag...”* Vi formaner til å gripe *”troens skjold og åndens sverd”*. I korthet, vi formaner til å holde fast på Guds ord.

Men det er ikke lett for menigmann å reise motstand mot tidens strømninger når de som har hyrdeansvaret for lengst har kapitulert. □

CD-melding: ”Jeg hviler i nåden”

AV FINN-WIDAR KNUTZEN

Elisabeth og Helge Lindhjem har gitt ut flere fine og oppbyggelige sangalbum tidligere. Denne gangen bidrar også Klas, bror til Helge, både med solosang og i duett med Helge. Det fungerer veldig fint.

Alt i alt er dette blitt en vellykket CD-utgivelse med en tydelig betoning av Jesus som Frelser og Herre. Jeg synes sangene framføres med inderlighet, og vi merker noe av vitnesbyrdet fra sangerne når vi lytter. Arrangementene er enkle med piano som det bærende akkompagnerende instrumentet.

”Jeg hviler i nåden” er CD-ens tittel, og den gjenspeiles også i sangene. Det er tydelig at en ønsker å betone ”Nåden alene” og ”Kristus alene” som grunn for en kristens stand og stilling. Dette passer jo veldig godt i jubileumsåret for reformasjonen. Viktigere er det at dette er hjerteslaget i enhver kristens forhold til sin Gud. Artikkelen om rettferdiggjørelsen er selve hovedartikkelen i kirken som alt står og faller med, som Luther sa.

Vi merker oss at en annen bror Lindhjem, Torstein, er forfatter til fire av sangene på CD-en, blant annet tittelsangen ”Jeg hviler i nåden”. Jeg vil uttrykke glede og takknemlighet for Torsteins klare og gode sanger. De er bærere av det personlige vitnesbyrdet samtidig som de fungerer sjelesørgiske for lytterne. Disse er også tonesatt på en god måte og er absolutt med å heve kvaliteten på utgivelsen.

Jeg får også lov til å hvile på Jesu fullbrakte verk, slik et av versene i tittelsangen tolker sterkt:

”Jeg hviler i nåden, og slik har jeg fred
i ham som har sonet min synd i mitt sted
Han opprettet alt som i fallet gikk tapt
Forløste igjen det som Han hadde skapt.”

Her kan du lytte deg fri og glad! □

Kan evolusjonslæren forenes med kristen tro?

AV AXEL LUNDHOLM SAXE

Bjørn Are Davidsen og Atle Ottesen Søviks siste bok: ”Evolusjon eller kristen tro? – Ja takk, begge deler” (E frem forlag 2016) har to hoveddeler: ”Del 1: Tro og vitenskap” og ”Del 2: Evolusjon og kristen tro”. I sin anmeldelse av boken i Dagen 26/11-16 skrev Tarjei Gilje følgende om bokens andre del:

”I andre del av boken kommer forfatterne etter hvert inn på en hel rekke mer spesifikke spørsmål som de utleder fra premissene de først har lagt til grunn. De fortjener ros for å argumentere åpent og etterrettelig. Men her er det flere punkter hvor det er vanskeligere å følge dem. Og disse slutnin-

gene er etter mitt skjønn ikke nødvendige selv om man teologisk sett skulle akseptere at evolusjon og skapelse er forenlige størrelser. Rent pedagogisk kan denne delen av boken stå i en viss konflikt til den første delen. For mange kristne vil det være mer enn utfordrende nok å akseptere evolusjonstanken. Hvis en i tillegg må akseptere hele den teologiske pakken denne boken serverer, vil nok flere reservere seg.”

Men hvis det faktisk er de ”premissene [Davidsen og Søvik] først har lagt til grunn”, som får dem til å dra ”disse slutningene”, så går det vel ikke an å ”reservere seg”, hvis man først har

akseptert premissene? Nå sier Gilje imidlertid at det etter hans skjønn ikke er nødvendig å dra disse slutningene ”selv om man teologisk sett skulle akseptere at evolusjon og skapelse er forenlige størrelser”. Henger dette mon ”på greip”?

For å svare på dette, så er vi nødt for å se nærmere på noen av de ”punkter hvor det er vanskeligere å følge [forfatterne]”. Jeg kan naturligvis ikke vite akkurat hvilke punkter Gilje her har i tankene, siden han ikke går konkret inn på dette i anmeldelsen sin. Men for min del er det i alle fall helt umulig å følge forfatterne i det de skriver om syndefallet og om begrepet arvesynd (samt flere andre ting, som jeg imidlertid ikke skal gå inn på her).

Omtolkningen av begrepet arvesynd

For å ta det siste først, så tolker forfatterne en delsetning i Rom 5,12 (*”fordi de syndet alle”*), slik at denne kommer til å stå i motsetning til hva Paulus ellers skriver i avsnittet Rom 5,12-19 om betydningen av Adams fall for resten av menneskeheten:

”I vers 12 ser vi tydelig at døden rammet alle fordi alle syndet. Poenget er at vi alle bryter loven og fortjener straff. Ikke fordi Adam gjorde det” (s. 172)

”Å være født med synd betyr da ikke å ha skyld fordi andre har gjort noe galt, men å bli født inn i en verden hvor du selv kommer til å synde” (s. 173f)

Men Anders Nygren skriver i sin kommentar til dette stedet i Romerbrevet (oversatt fra svensk): ”Så meget står i alle fall fast, at menneskehetens skjebne for Paulus avhenger av hva som skjedde med ham som er dens hode og representant. Enhver tolkning som på noe vis oppløser eller oppmyker denne tanke, er uten videre falsk” (*”Pauli brev till Romarna. Tolkning av Anders Nygren”*, Stockholm 1968, s. 221).

R.C.H. Lenski bekrefter dette i hans kommentar til Romerbrevet, idet han blant annet peker på at Paulus bruker den greske verbalformen ”aorist” når han skriver *”fordi de syndet alle”*, og denne verbalformen betegner en avsluttet handling i fortiden med virkninger

inn i fremtiden.. Det vil si og med Adams fall i Edens hage, så syndet vi alle og kom under Guds vrede og fordømmelse (Lenski, R.C.H.: *”The Interpretation of St. Paul’s Epistle to the Romans”*, Minneapolis 1961, s. 360ff).

Et tredje vitne for denne tolkningen er Frank Jakobsen i Credo-kommentaren hans til Romerbrevet (København 1978, s. 93f), der han blant annet skriver flg. vedr. Rom. 5,12 (oversatt til norsk): *”Alle syndet og ble syndere i dette ene fallet”*.

Sammenhengen mellom Adams fall og Kristi frelsergjerning

Videre kan det vises til dr. Reinhard Junker, lederen for det tyske ”Studiengemeinschaft Wort und Wissen” (www.wort-und-wissen.de), som i sin doktoravhandling – utgitt under tittelen *”Leben durch sterben? Schöpfung, Heilsgeschichte und Evolution”* (Stuttgart-Neuhausen: Hänssler, 1994) – blant mye annet holder frem, at i Rom 5,12-19 blir alle menneskers død ført tilbake til Adam, på samme måten som rettferdigheten for alle (som tar imot frelsen) blir ført tilbake til Kristus (s. 110 i den trykte avhandlingen).

Paulus’ sammenlikning mellom Adam og Kristus i Rom 5,12-19 mister fullstendig sin mening, hvis delsetningen *”fordi de syndet alle”* i v. 12 skulle tolkes slik Davidsen og Søvik argumenterer for. Det er på ingen måte dekkende for innholdet i avsnittet å si som forfatterne, at *”kontrasten mellom Adam og Jesus, handler altså om hvorvidt man fortsetter å leve som lovbryter eller om man ønsker å gjøre opp for seg og få tilgivelse, gjennom Jesus”* (s. 172).

Her avsløres det, at det ikke går an å fastholde Paulus’ helt grunnleggende kristen lære om syndefallets betydning for hele menneskeheten, når man – som Davidsen og Søvik – vil forstå *”kristendommen ... i lys av evolusjonen”* (s. 201). Ut fra premissene deres er det helt nødvendig å omtolke arvesynsbegrepet, da evolusjonslæren simpelthen ikke tillater eksistensen av et første menneskepar i den forstand som Adam og Eva er skildret i Edens hage i 1 Mos 2 – 3.

Syndefallet må også omtolkes

Dermed er det uten videre klart at beretningen om syndefallet ikke vil kunne tas bokstavelig ut fra Davidsen og Søviks premisser:

”En bokstavelig tolkning av Adam og Eva-fortellingen er kort sagt en dårlig løsning på det ondes problem. Vi ser i stedet langt bedre grunner til å lese fortellingen som en allmenn sannhet i mytologiske klær” (s. 170).

Når de to forfatterne likevel har hver sin utlegning av syndefallet, så henger det sammen med forskjellig syn på om Adam og Eva skal regnes som historiske personer eller ei. Mens den ene av forfatterne (Davidsen) tror at Gud blant de første mennesker som hadde utviklet seg (i henhold til evolusjonslæren), utvalgte et bestemt par som ”blir kalt av Gud for å bli kjent med ham” (s. 168), så mener den andre forfatteren (Søvik) at ”det ikke eksisterer noen reell Adam eller Eva” (s. 167).

Begge avviser de dermed Adam og Eva som direkte skapt av Gud (s. 161ff), selv om Skriften klart sier at disse to personer var opphavet til alle mennesker på jorden (1 Mos 1,26 – 5,5; Matt 19,4 -6; Rom 5,12-19; 1 Tim. 2,13-14). For når ”kristendommen skal forstås i lys av evolusjonen”, så sier det seg selv at det ikke er mulig

å fastholde hva Skriften faktisk sier om menneskets opphav.

Syndefallet har de to forfatterne også hver sin utlegning av (s. 169), men jeg ser ingen grunn til å gå nærmere inn på disse utlegninger, da forfatterne – slik det fremgår av sitatet ovenfor – uansett er tilbøyelige til å ville ”lese fortellingen som en allmenn sannhet i mytologiske klær”.

Konklusjon

Hvis man har vanskeligheter med å følge Davidsen og Søvik på de her omtalte to-tre punkter, så skulle man altså ifølge det ovenfor siterte avsnittet fra Tarjei Giljes bokanmeldelse i Dagen bare kunne ”reservere seg”, ”selv om man teologisk sett skulle akseptere at evolusjon og skapelse er forenlige størrelser”. Men dette henger ikke på greip!

Tvert imot så har Davidsen og Søvik med boken sin indirekte demonstrert at det faktisk ikke går an å forene evolusjonslæren (i uavkortet form) med kristen tro, uten å forandre på sistnevnte! Deres ”Ja takk, begge deler” i boktitelen klinger derfor hult i mine ører! □

Forsamlingar og forkynning, synd og gudsbilete

AV JOHANNES KLEPPA

Ser ein historisk på spørsmålet, kan det ikkje vera tvil om at det vart forkynt meir om synd før enn no, og at syndserkjeninga var sterkare tidlegare.

Andreas Masvie har skrive eit par viktige kronikkar i Dagen, ikkje minst om spørsmålet om synd og gudsförståing. Fleire har kommentert synspunkta hans. Det er alltid problematisk å uttala seg generelt om korleis tilstanden er rundt om i forsamlingar og kyrkjelydar, og kva som vert forkynt der. Eg trur likevel ikkje det kan

vera tvil om at Masvie peikar på ein trend når det gjeld manglar i forsamlingsliv og forkynning. Han har utvilsamt rett i at der talen om synd veiknar eller tagnar, veks det fram ei nytt gudsbilete – eit bilete som ikkje svarar til slik han har openberra seg i Bibelen.

Ser ein historisk på spørsmålet, kan det ikkje vera tvil om at det vart forkynt meir om synd før enn no, og at syndserkjeninga var sterkare tidlegare. Også ikkje-kristne hadde ei nokså klar oppfatning av at dei var syndarar, medan folk

flest no knapt veit kva som ligg i dette omgrepet. Det kan sjølvsagt vera at det var for sterkt fokus på synda tidlegare, og at det til tider var ei gal forståing av kva som er synd. No har ein i så fall hamna i motsett grøft. I Den norske kyrkja vert jamvel det som Guds ord definerer som skammeleg synd, no velsigna som eit gode. Om det ikkje er tilfellet i frikyrkjer og på bedehus, synes det å vera lite kraftfull tale om synd. Haldningar, livsstil og meiningar vitnar om dette.

Det kan vera fleire grunnar til at forkynninga av synd er nedtona, ikkje minst presset frå eit sekularisert samfunn, men også frå ei marknad-orientert forsamlingstenking. Få om ingen vil likevel seia at dei ikkje forkynner om synd, eller at syndserkjenning og syndsvedkjenning ikkje har noko plass i forsamlinga. Spørsmålet vert kva posisjon det har, og korleis ein oppfattar synda. Syndsvedkjenninga har ikkje den plassen i gudstenesta som før, og den klassiske forkynninga av lov og evangelium er sjeldan å høyra. Forkynningsidealet har dreia i retning av det livsnære og praktisk orienterte med tanke på liv og teneste.

Det aller største problemet med forståinga av synd og forkynninga av synd, er at synda i stor grad vert forstått einseitig som noko ytre, som handling. Sjølve syndefordervet og vår syndige natur vert lite forkynt, og med dette nedtont og underkjent. Mennesket, heller ikkje den kristne, får med det ei realistisk oppfatning av seg sjølv. Mennesket vil då oppvurdera seg sjølv, og med det nedskriva Gud. Dette heng på si side saman med at Gud som heilag ikkje får sin rette posisjon og vert orienteringspunktet for alt i kristentrua, forkynninga og forsamlingslivet.

Når det no er stort fokus på planting av kyrkjelydar og bygging av forsamlingar på bedehuset, er det avgjerande viktig korleis forkynninga er. Det er viktigare enn organiseringa. Då må det reisast eit rett bilete av Gud og med det av synda, slik at mennesket kan koma i eit rett forhold til den sanne Gud.

(Dagen 04.09.2016,. Gjengitt med tillatelse av forfatteren) □

Spre påskenummeret

Bibelsk Tro nr 2/2017, påskenummeret, kommer i mars. Også i år vil vi prøve å nå lenger ut med bladet. Derfor håper vi at flere av våre lesere kan tenke seg å selge påskenummeret eller å gi det bort! Prisen er kr 30 pr stk., og det gis 20 % provisjon til selgerne. Kontonummer for innbetaling på side 3 i ladet! Oppgi hvor mange blader dere ønsker til: Bibelsk Tro, Pb. 67, 4549 Bryne eller: olav.kydland@lyse.net

NYTT HEFTE

"Frafall" av Claus L. Munk
Minimumspris: kr 20,- per hefte + porto

Kan bestilles via våre nettsider:
www.bibelsk-tro.no

Se annen kontaktinfo bakerst i bladet (s. 31).

Takk!

Rune Hegle har hatt ansvaret for layout for Bibelsk Tro fra 2005 til nr 6/2016.

Vi ønsker å takke ham for det gode, verdifulle og trofaste arbeid han har utført i disse årene.

Takk for godt samarbeid, Rune! Må Herren velsige deg og dine videre!

Samtidig vil vi ønske Jarle Goa velkommen som ny medarbeider. Vi ser fram til et godt samarbeid i tida som kommer.

Må Herren velsigne deg i arbeidet!

Red. □

Bli med til Bibelens land, se Herrens land og dra rundt i Jesu fotspor

23.-30. april 2017

Reiseleder: Steinar Handeland
Bibelsk Tro, Skjæveland Misjonshus

Mange går med et ønske om å komme til Israel og se de stedene hvor Jesus vandret. Vi besøker steder i Galilea, som: Nasaret, Tiberias, Kapernaum, samt en båttur på Gennesaretsjøen og i Jerusalem, bl.a. Getsemane, Klagemuren og Gordons Golgata med den tomme grav.

Litt om reiseruta for turen. Info, brosjyre og påmelding, se nederst.

Dag 1. Søndag 23. april: NORGE – ISRAEL

Vi reiser med KLM via Amsterdam til Tel Aviv.

Dag 2. Mandag 24. april: Tel Aviv

Frokost, informasjon om turen, en interessant dag i Tel Aviv. Middag og kveldsmøte på hotellet.

Dag 3. Tirsdag 25. april: TEL AVIV – CAESAREA – HAIFA – KARMEL – TIBERIAS

Nordover på kystsletten, gjennom Sharons dal, og til Caesarea ved havet, (Apgj. 9.30, Apgj. 10.24-48). I Haifa, Beit Skandinavia, Karmelfellet til Muhraqa, stedet der Elia kjempet med Baals profeter. Middag og kveldsmøte på hotellet i Tiberias. Tema " Landløftene".

Dag 4. Onsdag 26. april: TIBERIAS – KAPERNAUM – BANJAS – GOLAN

Båttur på Gennesaretsjøen, videre til "Jesu by" Kapernaum (Mat. 4.13, 13.54, 17.24, Luk.7, Mark. 1.2, Joh. 4. 46-54). Vi fortsetter til Korasin og Betsaida og helt nord på Golan med fin utsikt på Har Bental. Middag og kveldsmøte med tema "Jesu profetier".

Dag 5. Torsdag 27.april: NASARET – BEIT SHEAN – SAMARIA – JERUSALEM

Nasaret (Luk. 1.26, 4.16-29, Mat. 2.23) via Kana i Galilea (Joh. 2.1-11) og videre sørover til Bet Shean og Samaria med Shilo hvor Tabernaklet stod og byen Ariel. Så til "Byen av Gull, Israels evige hovedstad"; Jerusalem. Middag og kveldsmøte med tema „Israel og endetiden“.

Dag 6. Fredag 28. april: QUMERAN – MASADA – ARAD

Yad Vashem, Holokostmuseet, sørover til Qumran, hvor "Dødehavsrullene" ble funnet. Bading i Dødehavet, banen opp til Masada. Middag og kveldsmøte med tema "se, jeg kommer snart".

Dag 7. Lørdag 29. april: JERUSALEM – OLJEBERGET – GAMLEBYEN

Oljeberget, og ser på utsikten over byen. Getsemane, videre til Klagemuren, eller gråtemuren, "steinene som taler". Gordons Golgata, nattverd i hagen med den tomme grav. Middag og kveldsmøte med vitnesbyrd og oppsummering.

Dag 8. Søndag 30. april: HJEMREISEDAG

Info, brosjyre og påmelding til: Reiseleder Steinar Handeland, Hovsheradveien 484, 4462 Hovsherad. Tlf. 92414121. Mail: kjell.steinar.handeland@gmail.com

BIBELSK TRO, v/Olav H. Kydland, Torvstakkv. 15, 4345 Bryne. Tlf. 91860275

GLÅTUR, v/Rolf Solås, P. Rosenkrantzgt. 19, 4616 KRISTIANSAND. Mail: post@glatur.no
Grunnpris per person kr. 13.850,- som inkluderer: flyreisen t/r, hotell basert på dobbeltrom i 7 netter inkl. frokost og middag, guide, buss, inngangsbilletter og flyavgifter. Barn 2-12 år som deler rom med foreldre eller to voksne får en rabatt på kr. 3.000,-

Velkommen som deltaker på turen!

Kjønnsnøytrale ekteskap og troen på sannheten

AV KJELL SKARTVEIT

Peter Halldorf sier til Dagen 12. november at homostriden ikke er kirkesplittende. Han mener den ikke rører ved troens sentrum; spørsmålet om Kristi identitet, påsken, oppstandelsen, spørsmålet om treenigheten og trosbekjennelsen.

Peter Halldorf er ikke alene om å mene dette. I anledning ny biskop i Stavanger har mer enn en kandidat gitt uttrykk for at striden om likekjønnede ekteskap er noe vi må legge bak oss.

Men er det mulig?

Er den ideologien denne læren bygger på, virkelig forenlig med klassisk kristen tro?

Den 21. oktober i år hadde Klassekampen en reportasje fra en fagdag i Groruddalen prosti, og det var sokneprest Tone Marie Falch som tok imot avisen. Hun sa at det er mange prester som nå er glade for at de ikke lenger trenger å diskriminere, og at "liturgien gjenspeiler en revolusjon i Kirken når det gjelder menneskesyn og gudsbilde".

De som anser seg for å være klassisk kristne,

men som argumenterer for at det skal være mulig å leve sammen med den nye liberale orden, liker ikke å diskutere hva denne revolusjonen innebærer.

Åste Dokka, seniorrådgiver i Bispemøtet, har imidlertid vært tydelig på hva vi er vitne til. I en kronikk i Klassekampen 10. november argumenterer hun for at Gud ikke er en statisk Gud, heller ikke på moralske områder. Hun skriver at kristendommen endres, ikke bare i form og farge, men også i tros lære og i etiske spørsmål, og at det er derfor er underlig at konservative kristne kan konstruere en "klassisk tro" og argumentere ut fra den. Hun peker på at dogmer alltid er under endring, at prester stort sett har sluttet å forkynne om helvete, og at Kirkemøtet nå har vedtatt å la homofile gifte seg i kirken. Hun oppsummerer med at den som tror på en levende Gud ikke kan tro på en statisk Gud som ikke lar seg bevege.

Dersom vi kort skal oppsummere hva denne religiøse revolusjonen går ut på, kan vi si at det handler om begrepet sannhet, og at den liberale orden forutsetter at sannheten ikke eksisterer,

Vi ønsker å gi deg

åndelig veiledning

- Oppbyggelige stykker
- Bibelstudieserier
- Sjelesorg
- Kristen etikk
- Trosforsvar
- Aktuelle spørsmål
- Sang og musikk
- Med mer

Seks nummer i året for kr. 180,- (studenter: 160,-)

Tegn 2017-abonnement nå, og du får GRATIS nr. 5 og 6 for 2016, samt CD-en "Himmellengt" med sanger skrevet av Olav Fjermedal.

Sendes til:

Bibelsk Tro
Postboks 67
4349 Bryne

Betales med giroblankett som følger med første tilsendte blad.

Navn: _____

Adr: _____

Kan også bestilles på Internett:
www.bibelsk-tro.no

at alt er relativt (hvilket er et paradoks i seg selv). Et annet spørsmål som debattantene ofte forbigår i stillhet, er hvor denne revolusjonen har sitt utspring, for det er ikke slik at troen på det kjønnsløse samfunnet først dukket opp på teologiske fakulteter eller klostre. Det vi er vitne til, er en tillemping av klassisk kristen tro til et ideologisk prosjekt vi ikke har sett maken til. Ved tidligere revolusjoner klarte kirken å overleve fordi den distanserte seg fra de endringene som fant sted i omgivelsene, nå tror den at den skal klare å overleve ved å ta endringene opp i seg og bli en del av det normløse samfunnet som vokser fram. For det er ikke primært en teologisk revolusjon vi er vitne til.

Den revolusjonen sokneprest Tone Marie Falch omtaler er en politisk revolusjon på lik linje med marxistenes seier i Russland 1917, og det er mer enn betenkelig at vi i 2017, hundre år etter, skal oppleve at homofile kan få gifte seg i kirken etter en ny liturgi.

Det er ikke vanskelig å se forbindelsene mellom marxismen og den revolusjonen som nå finner sted. Det er en kombinasjon av en biologisk og sosiologisk naturalisme, der mennesket ikke er et åndsvesen som reflekterer over sin egen tilværelse uavhengig av hva det er et produkt av. I dette perspektivet er man opptatt av utbytting

og klassetilhørighet. Frihet og selvrealisering handler om å frigjøre seg fra de herskende ideer, og når de herskende ideer blir herskernes ideer, blir moralen et klassebegrep.

Og med det som bakgrunn er det lett å forstå at tidligere holdninger mot homofilt samliv har blitt sett på som et overgrep fra den moralsk herskende eliten. Normer og etikk får derfor et relativt preg, det vil si at normer i antikken selvfølgelig må ha vært forskjellige fra vår egen tid. Alle normer må forstås ut fra et klasseperspektiv, og vi får vite at tidlig kristendom hadde ulikt syn på kjønn fordi hele samfunnsstrukturen var forskjellig fra vår egen tid. Kort sagt, mennesket blir forklart ut fra sin økonomiske, sosiale og kulturelle bakgrunn, og dagens kamp for homofile rettigheter er en frigjøringskamp som dermed kan forsvares ut fra kristne frihetsidealer.

Kampen for homofilt samliv forutsetter altså at begrepet sannhet blir problematisert, og det skjer uten at mange klassiske kristne synes å forstå hva som skjer. For hva er kristen tro dersom den ikke er forankret i en objektiv sannhet?

Professor Aksel Valen-Sendstad er klar på dette i sin tros lære, og han skriver at selv om tidene forandrer seg, og forholdene vi som kristne lever under, skifter, gjelder det likevel at Gud har åpenbart sin vilje i Jesus Kristus, at

Støttefond for evangelisk arbeid og misjon

Stiftelsen På Bibelens Grunn
v/Edvard Jekteberg
Persokkrossen 3
4346 Hafrsfjord

Kontonummer: 3201.59.73713

det er grunnlaget for det kristne livet, og sier videre at "å bortforklare eller fornekte Guds bud, er ensbetydende med å bortforklare troen og fornekte Gud selv". Den kristne tro forutsetter at Gud er den samme, fra evighet til evighet, på samme måte som mennesket ikke forandrer sitt vesen eller sin karakter på grunn av skiftende livsforhold.

Forkjemperne av kjønnsnøytrale ekteskap angriper i prinsippet kjernen i kristen tro, nemlig troen på sannheten, en sannhet som er et resultat av Treenigheten. Når Jesus Kristus sier at han er veien, sannheten og livet, er ikke det bare et bilde, men en realitet.

Sannheten i Treenigheten er et resultat av den hellige kjærlighetsrelasjonen vi finner mellom

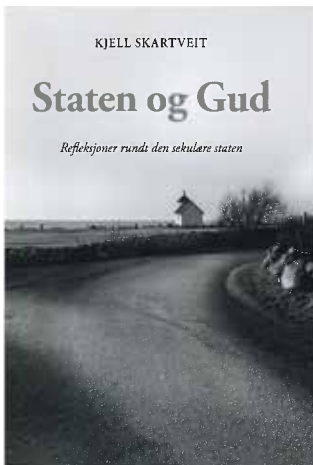
Fader, Sønn og Den Hellige Ånd. Å hevde, som Peter Halldorf, at et forsvar for kjønnsnøytrale ekteskap ikke er et angrep på de grunnleggende dogmene i kristen tro, vitner om en svak forståelse av homo-kampens ideologiske utgangspunkt.

Uten sannheten har vi ingen Treenighet tilbake.

Uten sannheten er Jesus Kristus en løgner og mennesket uten håp. Vi blir alle bare et resultat av natur og sosio-økonomiske betingelser.

Mener vi virkelig at et slikt budskap lar seg forene med klassisk kristen forkynnelse?

(Dagen 29.11.2016, gjengitt med tillatelse av forfatteren) □

Staten og Gud

Hva innebærer den livssynsnøytrale sekulære staten for den enkelte av oss? Er en sekulær stat en garantist for den friheten vi alle tar for gitt? Har vi grunn til å frykte det som skjer når staten mister sitt fotfeste i kristendommens Gud, og glemmer vi betydningen av kristen tro for vår kultur? Og hvorfor er dagens sekulære så opptatt av kjønnsnøytrale ekteskap og identitetspolitikk, er den nøytrale staten ikke så nøytral som man vil ha det til?

Spørsmål som dette reflekterer Kjell Skartveit over i sin bok Staten og Gud, i en bok der han også kommer inn på emner som islam, Israel og ytringsfriheten.

Boken er å få kjøpt i de fleste nett-bokhandlere og koster ca 300 kr. □

Bibelsamling 2017

Bibelsamling på Audnastrand leirsted
12. – 16. juli 2017.

Talere: Øyvind Samnøy og Oddvar Dahl
Program i nummer 3 av Bibelsk Tro. □

CD-en "Jeg hviler i nåden"

Den koster kr 200 + porto

Se annen kontaktinfo bakerst
i bladet (s. 31).

NB! Husk å melde adresseforandring når du flytter!
Husk å oppgi fullstendig adresse!

Medarbeidere og skribenter i dette nummeret:

Hans Erik Nissen (1938-2016)

Cand.theol. ved København Universitet 1965. Sogneprest i København 1966 -70. Forstander ved Luthersk Missionsforenings Højskole, Hillerød, fra 1970-2003

Ole Hallesby (1879-1961)

Professor i teologi ved Menighetsfakultetet. Kjent som forkynt og forfatter av oppbyggelesebøker.

Erik Høyby

Født 1937 i Hamar. Latin-artium. Indremisjonsselskapets bibelskole i Oslo 1957-59. Forkynner i Langesundsfjordens Indremisjonsselskap 1959-66. Fra 1966-68 sekretær i Askim Indremisjon. Kretssekretær i Skiens krets av Den Norske Santalmisjon 1968-89. Fra 1989 til 1997 bibellærer i Langesundsfjordens Indremisjonsselskap. Nå pensjonist og frivillig forkynner.

Carl Fr. Wisløff (1908-2004)

Teologisk embetseksamen 1931. Dr. theol. 1958. Prest 1932-47. Rektor ved MF 1947-61. Professor i kirkehistorie 1961-75. Har skrevet mange bøker og artikler.

Adolph Saphir (1831-1891)

Prest og misjonær.

Peter Olsen

Født 1963 i Danmark. Cand. theol. Ph.D. Ansatt i 50 % stilling som førsteamanuensis i systematisk teologi ved Dansk Bibel-Institut i København og ved Fjellhaug Internasjonale

Høgskole i Oslo. Og 50 % stilling med bibelundervisning i LM, Danmark. Har skrevet teologiske artikler i tidsskrift og bøker.

Per Haakonsen

Født i Bergen i 1942. Magister i statsvitenskap fra Universitetet i Oslo. Mellomfag i kristendom fra Menighetsfakultetet. Yrkespraksis fra Forsvarsdepartementet, Landbruksdepartementet og kommunal forvaltning. Kontorsjef ved Norges Landbrukshøgskole. Nå forfatter og foredragsholder på heltid. Utgitt tre bøker om Israel.

Finn-Widar Knutzen

Født 1965 i Volda. Ferdig NLH 1991, lærer ved Lyngdal Jordbruksskole tre år. Barne- og ungdomssekretær i Agder krets av NLM 1994 - 1996. Lærer Kvitsund Gymnas 1996-1998. Nå rektor ved Bjørkli skole i Namdalen

Axel Lundholm Saxe

Født i Roskilde, Danmark 1955. Cand. teol. fra Københavns Universitet 1987. Ordinert til misjonsprest. Vikarierende res.kap. i Odda prestegjeld 1990-91. Pastor i Den evangelisk lutherske frikirke, Tromsø menighet 1991-94. Bibliotekar på Gå Ut Senteret, Hurdal 1994-1997, og leder for Santalmisjonens historiske arkiv samme sted 1995-2001. Kretssekretær i Bergen krets av Kristen Muslimmisjon 2001-2002. Arkiv og dokumentutdanning ved Høgskolen i Oslo 2004-2006. Arkivleder ved Hordaland fylkesskattekontor i Bergen 2006-

2007. Førstekonsulent på Dokumentsenteret i Skatt vest, Stavanger siden 2008.

Trygve Bjørkrheim (1904-2001)

Cand. theol. Redaktør i "Utsyn" (NLM), forkynner, lærer og dikter.

Johannes Kleppa

Født 1952 i Hjelmeland. Mellomfag i kristendom. Arbeidet i Santalmisjonen, Indremisjonsforbundet og Dagen. Vært med i diverse styrer og råd. Skrevet diverse bøker, særlig om indremisjonshistorie. Er for tiden frilanser i kristent arbeid med skriving, forkynnelse og undervisning. Underviser i år en del på Fjellheim Bibelskole, Tromsø.

Kjell Skartveit

Født 1967 i Stavanger. Lektor med hovedfag i statsvitenskap, med fagene sosialøkonomi, bedriftsøkonomi og historie i tillegg. Underviser ved Wang Toppidrett i Stavanger.

M Ø T E R

Bibelsk Tro – Skjæveland

Dag	Dato	Kl.	Taler/møte
Onsdag	01. feb.	19:30	Bibelgruppe
Søndag	05. feb.	11:00	Einar Sunde
Onsdag	08. feb.	19:30	Bibeltime om Tebernakle v/Knut Hegle
Søndag	12. feb.	11:00	Erik Norbø
Søndag	19. feb.	11:00	Samtale/bønnemøte
Søndag	26. feb.	11:00	Oddvar Dahl
Onsdag	01. mars	19:30	Bibelgruppe
Søndag	05. mars	11:00	Ole Andreas Meling
Onsdag	08. mars	19:30	Bibeltime om Tebernakle v/Knut Hegle
Søndag	12. mars	11:00	Gunnar Soppeland
Søndag	19. mars	11:00	Axel Saxe

På nettstedet www.begynn.no finner du alltid oppdatert møteoversikt!

Et lite utvalg fra vårt utsalg:

Mot kveld

Undertittel: "Guds plan skal bli fullført".
Bok av Kristian Fagerli.

Kr 150,-

Våg å stå som Daniel

Innføring i Daniels bok.
Bok av Erik Høyby.

Kr 160,-

Himmelen er vårt hjem

CD med sang av Namdal Mannskor.
Utgitt på Basunen forlag.

Kr 180,-

Bibelsk Tros kassettjeneste
Postboks 116, 4311 Hommersåk
E-post: olstokka@frisurf.no

Det er enkelt å bestille via våre nettsider:

www.bibelsk-tro.no

Artikler, taler, litteratur og musikk

Hver dag får jeg regne med Jesus

Hver dag får jeg regne med Jesus,
det verket han gjorde for meg.
Han ropte en gang: "Det er fullført!"
da åpnet til livet han vei.

Hver dag får jeg regne med Jesus,
se bort fra meg selv og til ham.
Gud regner alene med Jesus, -
da kommer jeg aldri på skam.

Hver dag får jeg regne med Jesus, -
hans hellige liv, det er mitt.
Hans død blir meg regnet til gode.
Det er jo min strid han har stridt.

Hvor stort å få regne med Jesus!
Da skal jeg få se ham engang.
Og det blir min evige lykke
å prise ham der med min sang.

av Trygve Bjerkrheim

